μηδέν τελεία

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ 3

κάθε μυαλό
και αγώνας
καθε καρδιά
κι επανασταση

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΣΠΑΣΟΥΜΕ
ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΚΑΘΕ ΜΥΑΛΟ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΚΑΘΕ ΚΑΡΔΙΑ ΚΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΜΗΔΕΝ ΤΕΛΕΙΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 3 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2013

Υπεύθυνος σύνταξης, δημιουργικού και σχεδιασμού: Κώστας Κ.
Κεντρική διανομή, διάθεση παλαιότερων τευχών: exitarea@yahoo.gr
Θεσσαλονίκη: βιβλιοπωλείο "Αριστοτέλειον", Ερμού 61 (πλησίον πλατείας Αριστοτέλους), Αθήνα: Πράσινος Πάγκος, Κάνιγγος με Βερανζέρου, Λάρισα: βιβλιοπωλείο "Νέα Σκάλα", Μανδηλαρά 9

* Η συντακτική ομάδα του περιοδικού υποστηρίζει το Εθνικοαναρχικό Κίνημα: www.national-anarchist.net. Ωστόσο, το κάθε άρθρο εκφράζει το δημιουργό, όχι κατ' ανάγκην το σύνολο των συνεργατών ή τις Αρχές του Εθνικοαναρχικού Κινήματος.

Editorial
από τη συντακτική ομάδα

"Όχι η Ιστορία, αλλά τα είδωλα είναι που κατέρρευσαν. Επιτέλους, μπορούμε να ανασάνουμε ελεύθερα και να χαρούμε τη νέα αρχή δίχως περιττά εμπόδια να μας φράζουν τη θέα. Καθ' οδόν ανακαλύπτουμε, συνθέτουμε, προσδιορίζουμε και επαναπροσδιοριζόμαστε, δοκιμάζουμε και δοκιμαζόμαστε, γινόμαστε δημιουργοί δεδομένων και αξιών. Τώρα εμείς δημιουργούμε τον Χάρτη και η Οδός είναι τα δικά μας βήματα. Εμείς θέτουμε τους οδοδείκτες για όσους θέλουν να ταξιδέψουν μαζί μας."

Αγαπητοί αναγνώστες, φτάσαμε έπειτα από αρκετή προσπάθεια στο τρίτο μας τεύχος. Και αφού "τρίτωσε το κακό", μάλλον ήρθαμε για να μείνουμε. Κάθε φορά που φτάνουμε στο σημείο να συγκεντρώσουμε την ύλη, νιώθουμε πως η δουλειά θα βγει πολύ πιο εύκολα και γρήγορα απ' ότι τελικά συμβαίνει. Η πραγματικότητα είναι ότι δεν αρκεί απλά να έχεις στη διάθεσή σου δέκα κείμενα για να στήσεις ένα τεύχος. Η λογική του περιοδικού βασίζεται στη συνοχή των κειμένων μεταξύ τους, ώστε να βγαίνει ένα αποτέλεσμα ομοιογενές και όσο το δυνατόν ολοκληρωμένο. Παράλληλα, φανταζόμαστε κάθε μας έκδοση σαν ένα μικρό βιβλίο και η σημαντικότητά της είναι μεγάλη, σε καμία περίπτωση δε θα κυκλοφορήσουμε κάτι, απλά και μόνο για να κυκλοφορήσει. Για το λόγο αυτό και μας πήγε λιγάκι πίσω η διαδικασία αυτή τη φορά, διότι το τεύχος επρόκειτο να είναι έτοιμο τον Σεπτέμβριο, όμως τελικά το έχετε τώρα.

Κατά το κοινώς λεγόμενον, "το νερό μπαίνει στο αυλάκι", το έντυπο έχει πλέον χαράξει το δικό του μονοπάτι, συνεπώς αισθανόμαστε χαρούμενοι, διότι αποκτούμε ένα σημείο αναφοράς, διακριτό από οτιδήποτε κινείται σε ανάλογο ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο.

Τρίτο "Μηδέν Τελεία" λοιπόν, "Κάθε Μυαλό και Αγώνας, κάθε Καρδιά κι Επανάσταση". Γιατί το όνειρο για ένα Άλλο Αύριο και η κατάκτησή του προϋποθέτουν μυαλό και καρδιά, μέσα από την πάλη και τη σύζευξη λογικής και συναισθήματος, στιγμών αποθέωσης εξαιρετικών εσωτερικών προσωπικών και συλλογικών διεργασιών. Καλή ανάγνωση σε όλους.

Η Νέα Εποχή εξουσιαστικού ολοκληρωτισμού, είναι Εδώ

- από τον Δημήτρη Κ.

Καθημερινό αντικείμενο συζήτησης αποτελεί η οικονομική κρίση και τα αίτια που μας οδήγησαν σε αυτή. Διαρκώς τα ΜΜΕ μας βομβαρδίζουν με αναλύσεις επί αναλύσεων πάνω στο οικονομικό του πράγματος, οι περισσότερες εκ των οποίων είναι γνωστό ότι εξυπηρετούν συγκεκριμένα συμφέροντα.

Στοιχείο όμως προβληματισμού θα έπρεπε να αποτελούν και κατά προτεραιότητα κιόλας η ηθική και αξιακή πλευρά της κρίσης.

Με τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου εγκαινιάστηκε μια νέα εποχή. Επί της ουσίας άρχισε να δημιουργείται με ταχείς ρυθμούς κυρίως στην Ευρώπη και την Β. Αμερική μια κοινωνία με εκφυλισμένους ανθρώπους - υπηκόους χωρίς αξίες και υψηλά ιδανικά. Ως μοναδική επιδίωξη κατέστη η μεγιστοποίηση του προσωπικού κέρδους ανεξαρτήτου κόστους. Το σύνθημα "τα κέρδη πάνω από τον (αναλώσιμο) άνθρωπο" αποτέλεσε το στίγμα μιας ολόκληρης εποχής που χαρακτηρίστηκε από έναν απόλυτο ολοκληρωτισμό και την παράλληλη ανάδειξη της καιροσκοπικής πολιτικής της "διαχειρισιμότητας" των πάντων.

Μια θεμελιώδης αξία η οποία βιαίως καταπατήθηκε, ήταν αυτή της διατήρησης της ομοιογένειας τόσο σε βιολογικό όσο και σε πολιτισμικό επίπεδο. Μιας ομοιογένειας η οποία δε σχετίζεται με ρατσιστικού τύπου αντιλήψεις περί ανωτερότητας φυλών και εθνών, αλλά έχει σχέση με την φυσιολογικότητα, μέσα από τη διαφορετικότητα που η ίδια η φύση δημιούργησε. Ο άνθρωπος μέσα από τη ματαιοδοξία του ήρθε γρήγορα σε άμεση ρήξη με τον ίδιο του τον εαυτό. Η σύγχρονη Βαβέλ, με την οριζοντιοποίηση και τη μαζοποίηση που όλοι απολάμβαναν στην υλιστική καθημερινή αποθέωση, οδήγησε εν τέλει στην ευκολότερη καταδυνάστευση από την καπιταλιστική άρχουσα τάξη. Ρόλος καταλυτικός της οικογένειας είναι η κοινωνικοποίηση των νεαρών ατόμων από τα πρώτα στάδια της ζωής τους και μια πρώτη παροχή παιδείας. Ως μοντέλο όμως θεωρήθηκε βαθμιαία αναχρονιστικό και παραγκωνίστηκε. Ολοένα και περισσότεροι νέοι γίνονται βορά του εκπαιδευτικού συστήματος, μιας κατασκευασμένης διαδικασίας που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της Νέας Εποχής.

Έτσι, σαν από γραμμή παραγωγής εργοστασίου πλάθονται καθημερινά άτομα κενά, μετέπειτα στρατιωτάκια και εργάτες της καλολαδωμένης συστημικής μηχανής, τα οποία μέχρι και την έλευση του βιολογικού θανάτου τους (πέραν του πνευματικού) απλώς παράγουν, καταναλώνουν, αναπαράγονται. Από την ισοπεδωτική μανία των μαζανθρώπων δε ξέφυγε όπως είναι λογικό ούτε η Μητέρα Φύση. Η διαρκώς αυξανόμενη με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου πείνα για νέες πρώτες ύλες και φυσικούς πόρους, οδήγησε στο βιασμό της, και το παράδοξο, χωρίς καν να εξασφαλιστούν οι στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης σε κάθε μεριά του πλανήτη.

Πλέον, η σύγχρονη δυστοπική πραγματικότητα των τερατουπόλεων δεν αφήνει περιθώρια για διαφορετική εκτίμηση. Η νέα Εποχή του εξουσιαστικού ολοκληρωτισμού είναι δυνατότερη από ποτέ, έχοντας υποτάξει όλα εκείνα τα ένστικτα των ανθρώπων που θα τους εξασφάλιζαν υπό άλλες συνθήκες μια αυτορυθμιζόμενη, αξιοπρεπή και ισορροπημένη ζωή.

Η Επανάσταση

- από τον X-Human

Έχω ακούσει πολλά για την Επανάσταση. Κάποτε την ανέφερα κι εγώ.

"Είμαι Επαναστάτης", έλεγα. Τώρα όμως όχι. Δεν άλλαξα, δεν μετάνιωσα, δεν έκανα πίσω. Άλλα τώρα κατάλαβα την έννοια αυτής της λέξης, για αυτό δεν τολμώ να την αγγίξω.

Η Επανάσταση είναι μια ιέρεια.

Λέξη αγία, που την αντιμετωπίζεις μόνο με δέος. Η Επανάσταση είναι μια πόρνη. Μπήκε στις ζωές αμέτρητων αντρών, με ευκολία, επίτηδες, χωρίς να αντισταθεί.

Είναι λύση, είναι και πρόβλημα μαζί.

Είναι κάτι που σε ενθουσιάζει, και κάτι που σε καταρρακώνει. Η Επανάσταση είναι προϊόν βαθύτατου στοχασμού, αλλά πάνω απ' όλα, αυθόρμητη συμπεριφορά.

Ποιος ήταν άραγε επαναστάτης και ποιος απλά νόμιζε ότι υπήρξε; Ποιος θα είναι και ποιος θα παραμείνει; Δεν υπάρχει άρτια περιγραφή για την Επανάσταση. Δεν υπάρχουν χαρακτηριστικά παραδείγματα. Ούτε τρόποι πράξης και εφαρμογής.

Η Επανάσταση δεν περιγράφεται, δεν αναφέρεται, δεν εντοπίζεται, δεν λέγεται.

Η Επανάσταση απλά γίνεται.

"Πέρα από το γεγονός ότι κάθε ένας από τους όρους περιέχει τη λέξη "Έθνος" ή στην περίπτωση του Φασισμού γυρνά γύρω από την έννοια του έθνους, εντούτοις ελάχιστη σχέση έχουμε με τις προαναφερθείσες ή με οποιαδήποτε κρατικίστικη ιδεολογία. Νομίζω πως απλά μπορείτε να κοιτάξετε στην ιστορία του Αναρχισμού και στον αγώνα των απλών ανθρώπων να διαχειριστούν την ανεξαρτησία και την ελευθερία τους απέναντι σε τυραννικά καθεστώτα. Συνοπτικά, τόσο ο Φασισμός όσο και ο Εθνικοσοσιαλισμός, είναι ολοκληρωτικές - συγκεντρωτικές τάσεις. [...] Τα συστήματα αυτά βασίζονται στη δύναμη της εκμετάλλευσης, τη λογική του αναλώσιμου και στο όφελος που προκύπτει από τον πόλεμο και την οικονομική καταστροφή. Για να είμαι ειλικρινής, αυτά τα συστήματα αποτελούν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που επιθυμούμε να πετύχουμε με τον Εθνικοαναρχισμό."

Troy Southgate, περιοδικό Μηδέν Τελεία (τεύχος 2ο)

Αρκετοί αναγνώστες μας θεωρούν - λανθασμένα - πως ο Εθνικοαναρχισμός αποτελεί μια τάση που βρίσκεται σε άμεση σχέση με την εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία. Ο βασικός λόγος γι αυτό είναι ίσως το πρώτο συνθετικό τον δύο λέξεων, το οποίο παραπέμπει στην έννοια του Έθνους και ίσως το γεγονός ότι αρκετοί είναι οι υποστηρικτές του Εθνικοσοσιαλισμού που με τον καιρό πλαισιώνουν τις τάξεις του Εθνικοαναρχισμού. Έτσι λοιπόν, πολλοί διατυπώνουν καλοπροαίρετα εύλογα ερωτήματα που έχουν να κάνουν με τα στοιχεία τα οποία διαφοροποιούν έναν Εθνικοαναρχικό από έναν Εθνικοσοσιαλιστή.

Κατ' αρχάς να αναφέρω ότι το άρθρο αυτό δεν έχει ως σκοπό να δημιουργήσει κάποιου είδους συνειρμό με συγκεκριμένα πρόσωπα που έχουν εκφραστεί με υποτιμητικό ύφος για όλους εμάς που ενδιαφερόμαστε να πάμε ένα βήμα πέρα από τη μονολιθικότητα του Εθνικοσοσιαλισμού και να εκφραστούμε με το δικό μας τρόπο. Ολόκληρη η αρθρογραφία μας εστιάζει στη θετική διάσταση των πραγμάτων, στη δημιουργία του δικού μας προτύπου, πάνω σε συγκεκριμένους άξονες, και ποτέ σε αυτόν της στείρας και ανώφελης προσωπικής αντιπαράθεσης. Αποτελεί πάντως βασική μας επιδίωξη να αναπτύξουμε την σκέψη και τη δράση μας πάνω στα θεμέλια που θα επιλέξουμε εμείς και όχι σε αυτά που κάποιοι άθλιοι συκοφάντες θα επιλέξουν για εμάς.

Ξεκινώντας λοιπόν να αναπτύσσω το πώς αντιλαμβάνομαι τον Εθνικοαναρχισμό, θα ήθελα να απαντήσω σε μια ερώτηση που τέθηκε πρόσφατα σχετικά με το ποιους αφορά ο Εθνικοαναρχισμός. Το πρότυπο λοιπόν του Εθνικοαναρχισμού και κύρια αρχή του που τον διαφοροποιεί εξαρχής από κάθε είδους "Εθνικό-" είναι ό,τι αφορά όλους τους ανθρώπους και απευθύνεται στον καθένα. Αυτό σημαίνει πως δε γίνεται κανένας διαχωρισμός εξ' αρχής που αφορά τους υποτιθέμενους "εκλεκτούς" μιας ράτσας, αλλά αντίθετα όλες οι φυλές του κόσμου έχουν το απόλυτο δικαίωμα όχι μονάχα στην ύπαρξη και την επιβίωση, αλλά στην ευημερία και στην ανάπτυξη.

ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

ένα πρότυπο πέρα από κάθε στερεότυπο (μέρος α')

- από τον Κώστα Κ.

Για τους Εθνικοαναρχικούς δεν υπάρχουν κατώτερες και ανώτερες φυλές βάσει πολιτισμού ή ακόμα χειρότερα αίματος, υπάρχουν διαφορετικότητες που τυγχάνουν σεβασμού και πραγματικής φυλετικής αλληλεγγύης. Έτσι λοιπόν, ο Εθνικοαναρχισμός δεν είναι μόνο για τους Λευκούς, ή γενικά για μια συγκεκριμένη φυλή (όπως κι αν ορίζει κανείς τον όρο "φυλή") αλλά έχει υποστηρικτές από όλο το φυλετικό, εθνικό, γλωσσικό, θρησκευτικό φάσμα, και απ' όλο τον κόσμο. Συγκεκριμένα, αξίζει να αναφερθεί για όσους δεν είναι απόλυτα εξοικειωμένοι με τον όρο, ότι ο Εθνικοαναρχισμός δεν περιορίζεται στο πλαίσιο της φυλής, το υπερβαίνει και το αναδεικνύει ακόμα περισσότερο.

Θα ήθελα να σημειώσω συνοψίζοντας, ότι ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τον όρο "'Εθνος", δεν έχει να κάνει με την εκσυγχρονισμένη εκδοχή του έθνους - κράτους, ταυτιζόμενου με τα γεωγραφικά όρια μιας περιοχής και όρους που έχουν να κάνουν με την "επικράτεια". Αντίθετα, αναφέρεται στον παράγοντα "Γένος", μια φυσική πραγματικότητα, η οποία χαρακτηρίζει κάθε λαό επί Γης. Η προσέγγιση με άλλα λόγια του όρου "έθνος" έχει να κάνει με την οργανική - τριμπαλιστική του πραγματικότητα. Βεβαίως, ο φυλετισμός αποτελεί πραγματικότητα για όλες τις φυλές και είναι καλό να διατηρηθεί, επομένως σε αυτή τη διάσταση τον αντιμετωπίζουμε, υπερασπιζόμενοι τον φυλετικό διαχωρισμό. Ως απόρροια αυτής της λογικής, δικαίωμα αυτοδιάθεσης αναγνωρίζουμε σε κάθε λαό, με σεβασμό στην ετερότητά του, χωρίς διάθεση ρατσιστικού μίσους, βασισμένου στην υποτιθέμενη υπεροχή μιας φυλής έναντι μιας άλλης.

Προσπερνώντας το φυλετικό στοιχείο του Εθνικοαναρχισμού, το οποίο αποτελεί ένα βασικό δομικό στοιχείο του, αλλά όχι το μοναδικό, είναι ανάγκη να σταθούμε σε εξίσου αν όχι σημαντικότερα στοιχεία της ταυτότητάς του. Η λέξη "Αναρχία" σίγουρα μπορεί να προκαλέσει ανάμεικτες αντιδράσεις στον κόσμο, και αυτό κυρίως λόγω της καπηλείας της από τους αριστεριστές, τους αντιεξουσιαστές, τους αντιφασίστες και ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας, που βλέπει στο όνομά της την ευκαιρία για κάθε λογής ασυδοσία. Όλα αυτά έχουν προσδώσει στην Αναρχία μια στρεβλή εικόνα, εφάμιλλη πότε του στείρου εργατισμού, πότε της ανεξήγητης βίας, της αταξίας και του χάους, κάτι το οποίο είναι και εν τέλει αυτό που ζητά το κράτος ώστε να ποινικοποιήσει ως περιθωριακό, όποιον έχει τέτοιες ιδέες και τις εκφράζει. Για εμάς η Αναρχία είναι φυσική, όπως και η φυσική τάξη πραγμάτων. Αποτελεί την ζώσα πεποίθηση ότι ο έλεγχος και η κυριαρχία συνιστούν εμπόδιο στην αμοιβαιότητα, στη συνεργασία, στην αυτοοργάνωση και στη συλλογικοποίηση, γενικότερα στην αυτενέργεια και στη δυναμική του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά και όλων μαζί να αυτορυθμίσουν τις ζωές τους, με τον τρόπο που εκείνοι επιθυμούν, σε αρμονία με τη Φύση.

Λένε ότι ένα ψέμα μπορεί να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο μέσα σε λίγα μόλις δευτερόλεπτα, την ώρα που η αλήθεια κρύβεται για αιώνες μέσα σε χρονοντούλαπα. Αυτό είναι σωστό και γι αυτό γράφεται αυτό εδώ το άρθρο. Για να ξεκαθαρίσει στους αναγνώστες μας τι είμαστε και τι δεν είμαστε. Και το κλειδί για να κατανοήσει κάποιος αυτό που είμαστε, πόσο μάλλον να θεωρήσει τον εαυτό του Εθνικοαναρχικό, είναι ο αμοιβαίος σεβασμός, η ελεύθερη συνύπαρξη και συνεργασία, η ανιδιοτελής προσφορά. Ίσως σε κάποιους να μοιάζει σα να βαδίζουμε "με τον σταυρό στο χέρι", όμως δεν είναι έτσι.

Έχουμε να αντιμετωπίσουμε τόσο μια δογματική Αριστερά μαρξιστικού τύπου, και έναν ιδιότυπο αναρχοκομμουνιστικό χώρο που είναι έρμαια του Διεθνισμού και της Παγκοσμιοποίησης, όσο και μια συντηρητική και κλειστοφοβική Δεξιά, που με πρόταγμα το κατασκεύασμα του εθνοκράτους και εργαλεία τα εξουσιαστικά απομεινάρια κάθε εποχής, στέκονται απέναντί μας και σε συγκρουσιακό επίπεδο με εμάς. Είναι πολύ σημαντικό να αναφέρω ότι είναι η ίδια η θέαση της ζωής που μας κατατάσσει σε έναν χώρο εκτός των προαναφερθέντων. Για εμάς, πρέπει πραγματικά κάποιος, και σαν άνθρωπος ακόμα, να έχει αποβάλλει από πάνω του τη μικροαστική μιζέρια και να ανοίξει τον ορίζοντά του για να αντιληφθεί τη σημαντικότητα του να νιώθει πραγματικό σεβασμό για τους γύρω του σαν οντότητες, όπου κι αν ανήκουν. Έχουμε κουραστεί από φθαρμένα δόγματα και από ομάδες που στο παρελθόν φάνηκαν απελπιστικά ανίκανες να διαχειριστούν καταστάσεις που να κάνουν τη διαφορά στο σημερινό κόσμο. Θέλουμε να δημιουργήσουμε μια πραγματική κοινωνική εναλλακτική λύση απέναντι στην ατζέντα της παγκοσμιοποίησης, πέρα από την κηδεμονία των πολιτικών κινημάτων. Δυστυχώς στις μέρες μας, τόσο η σύγχρονη πολιτική και τα άθλια κατασκευάσματα που ακούν στο όνομα "κόμματα", όσο και η ίδια η αλλοτριωμένη συνείδηση του ανθρώπου, καλλιεργούν τον εγωισμό, το μίσος, τον φθόνο, τον ανταγωνισμό. Είναι σημαντικό για εμάς να ακούμε τους πάντες και αυτό που έχουν να πουν, να είμαστε δίκαιοι, ορθολογιστές, αμερόληπτοι, μη εγκάθετοι, μη μονολιθικοί. Αυτή είναι η πραγματικότητα που ξεπερνά την τόσο μολυσματική αρχή της προπαγάνδας.

Είμαι Λευκός, Έλληνας, Άγνωστικιστής, θα μπορούσα να έχω την ίδια κοσμοθέαση με έναν Κίτρινο, Κινέζο, Βουδιστή; Η απάντηση εν συντομία είναι "ναι''. Κι αυτό διότι αν εμείς οι δύο οραματιζόμαστε έναν κόσμο δομημένο πάνω στις ίδιες αρχές, πάνω στην ίδια την αμοιβαιότητα, τότε δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τη μεταξύ μας "συνεννόηση". Ο Εθνικοαναρχισμός υπάρχει για να υπερβαίνει τους περιορισμούς που η ανθρώπινη νεοϊδιοσυγκρασία επέβαλλε κατά τη σύγχρονη εποχή, διαμελίζοντας ουσιαστικά τη Γη σε κομμάτια σκλαβοπάζαρων (με την κυριολεκτική και τη μεταφορική σημασία της έννοιας). Πρόκειται με άλλα λόγια για έναν αντιολοκληρωτισμό, που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον εξουσιαστικό μανδύα που περιβάλλει τις εθνοϊδεολογίες. Από την άλλη, παρά το γεγονός ότι σαφέστατα ο Εθνικοαναρχισμός τοποθετείται στον χώρο της Αναρχίας (ίσως ο όρος "National" είναι αδόκιμος και πιο δόκιμος ο όρος συνολικά "Φυλετική Αναρχία"), δεν μας εκφράζει ο σύγχρονος όρος "αντιφασισμός", που χρησιμοποιείται σκόπιμα από την Αριστερά και το μεγαλύτερο μέρος του αναρχικού χώρου ώστε να περιορίσει την ελευθερία του λόγου και της έκφρασης. Όπως και ο Noam Chomsky αναφέρει: *"Αν δεν πιστεύουμε στην ελευθερία έκφρασης των ανθρώπων με τους οποίους διαφωνούμε, τότε πραγματικά δεν πιστεύουμε στην ελευθερία σαν έννοια"*. Θεωρούμε τους εαυτούς μας αντιφασίστες επειδή είμαστε ελεύθεροι σαν άνθρωποι, επειδή αντιτιθέμεθα στον κεντροποιημένο τρόπο ζωής που ευνοεί τον αστισμό, επειδή εκφράζουμε μια αντιηγεμονική στάση και μια αντιιεραρχικότητα στην ιεραρχία μεσιανικού και δικτατορικού τύπου. Επειδή ο άνθρωπος δε χρειάζεται εξουσία, και το κομμάτι της διαχείρισης ανθρώπου από άνθρωπο αποτελεί κατάσταση προβληματική. Γιατί εξ' αρχής, δεν έπρεπε να υπήρχε σαν επιλογή.

Αυτή η τάση εκφράζει και ενισχύει με τον πιο ειλικρινή τρόπο τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την περιβαλλοντική ισορροπία, την αυτοοργάνωση και την αυτάρκεια, τη συναδελφικότητα, την αμοιβαιότητα, τον εθελοντισμό, την αυτοανάπτυξη, τον αντισπισισμό, τον σεβασμό για όλα τα γήινα είδη. Μπορούμε να ζούμε σε έναν τέλειο κόσμο, όπως πιθανότατα συνάγει κανείς ως συμπεράσμα των σκέψεών μου; Ίσως τώρα όχι. Όμως αξίζει να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε τις "φωλιές", μικρογραφίες του κόσμου που ονειρευόμαστε. Και ίσως κάποια στιγμή αυτές οι φωλιές να είναι τόσο δυνατές, που θα αναδείξουν μια νέα αρχή μέσα από τα συντρίμμια της ανθρώπινης αυτοκαταστροφής. Αυτή η ελπίδα είναι που συντροφεύει τον Αγώνα μας.

(συνεχίζεται...)

Πάντα, μετά από αυτές τις παρατηρήσεις, έρχεται η ώρα να βγει ένα συμπέρασμα. Ποιοι είναι οι χαμένοι και ποιοι οι κερδισμένοι μέσα σε έναν αποδεδειγμένα κατεστραμμένο κόσμο;

Όλοι μας - λιγότερο ή περισσότερο ο καθένας - έχουμε μεγαλώσει σε ένα κοινωνικό καθεστώς τρόμου και απαγορεύσεων του τύπου "μην κάνεις αυτό ή εκείνο, μην συμπεριφέρεσαι έτσι, δεν είναι του επιπέδου σου ή της ηλικίας σου". Όλοι μας έχουμε μεγαλώσει σε ένα κοινωνικό καθεστώς τρόμου και υποταγής του τύπου "κοίτα τη δουλειά σου και άσε τους άλλους..., εσύ θα βγάλεις το φίδι απο την τρύπα...; αυτά δεν είναι για εμάς". Τώρα μας υποχρεώνουν να δεχτούμε την δική τους ήττα, ως αποτυχία δική μας. Να νιώσουμε ένοχοι για κάτι που δεν κάναμε. Να γίνουμε οι χαμένοι.

Πραγματικά, πολλές φορές είναι τόσο δύσκολο να συμβουλεύσεις, μέχρι και τον ίδιο σου τον εαυτό. Πόσο δε μάλλον τον διπλανό σου, όταν γνωρίζεις ότι ο κάθε άνθρωπος έχει διαφορετικές αντοχές, δυνάμεις και το να υποχρεώσωεις κάποιον, άγνωστο αναγνώστη, να κάνει κάτι που τον υπερβαίνει, ώστε στην συνέχεια να απογοητευτεί περισσότερο, είναι ριψοκίνδυνο και άτιμο. Αυτό όμως που μέσα στον καταιγισμό των σκέψεών μου θέλω να καταδείξω είναι ότι κερδισμένοι ή νικητές ήταν πάντα όσοι πρώτιστα πηγαίναν κόντρα στον δικό τους μέχρι τότε δομημένο κόσμο, στις δικές τους κοινωνικές συμβάσεις. Διότι σίγουρα η βασική υπέρβαση, όταν αποζητά κανείς την υπέρβαση του συνόλου, είναι η σύγκρουση με αυτό που μέχρι τότε θεωρούταν δεδομένο, για όλους, ακόμα και σε προσωπικό επίπεδο.

Η συνταγή της επιτυχίας σίγουρα δεν υπάρχει και θα ήταν άτοπο να προσπαθούσα να αναφέρω κάτι πάνω σε αυτό. Άκου την καρδιά σου, ελευθέρωσε το μυαλό σου, σπάσε τη συμβατικότητα των σκέψεών σου και μείνε ξύπνιος στον ορυμαγδό της κατευθυνόμενης πληροφόρησης. Αντί για Επανάσταση, όταν δεν μπορείς να την κάνεις, ίσως να αρκεί να αμύνεσαι, να οχυρώνεσαι και να παρατηρείς. Μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή.

BRAINSTORMING

- από τον Γιάννη Α.

Έχω μια κακή συνήθεια, που στους άτιμους χρόνους που ζούμε είναι καταδικαστέα. Παρατηρώ.

Παρατηρώ τους συμπολίτες μου που ζουν, φυτοζωούν για την ακρίβεια, με τα χρήματα που προέρχονται από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Περιφερειακής Ανάπτυξης, χωρίς όμως καμιά άμεση προοπτική ανάπτυξης.

Παρατηρώ τη νέα γενιά να επιθυμεί να μεταναστεύσει, ζώντας την ψευδαίσθηση της αξιοπρέπειας του εξωτερικού ή, ακόμα χειρότερα να ζήσει μια ζωή χωρίς όνειρα και ελπίδα στην καταδικασμένη Ελλάδα.

Παρατηρώ τις διαπροσωπικές σχέσεις να έχουν μετατραπεί σε σχέσεις "δούναι και λαβείν".

Παρατηρώ μια κοινωνία να ζει και να συμπεριφέρεται στην μακαριότητα του εγωισμού και της εγωπάθειάς της, χωρίς καμιά αίσθηση αλληλεγγύης, βοήθειας ή συμπάθειας του καθενός προς τον διπλανό του.

Παρατηρώ τους θιασώτες της δημοκρατίας, που πριν μερικές δεκαετίες ήταν στο προσκήνιο των αγωνιστικών κινητοποιήσεων για να φύγουν οι δικτάτορες, να συντελούν σήμερα ως πολιτικοί πια, στις θέσεις - κλειδιά στις οποίες βρίσκονται, στην καταστροφή της Πατρίδας μου.

τα προσχήματα της δημοκρατίας

- από τον Otto Great Chaos

Α. Ο Υπέρτατος Μύθος

Πολλοί έχουν ασχοληθεί με την πρόδηλη ποιοτική διαφορά της προ της Χούντας διακυβέρνησης Καραμανλή με αυτήν της Μεταπολίτευσης. Έχουν φτάσει μάλιστα να θεωρούν ότι «άλλος ο Καραμανλής της ΕΡΕ κι άλλος εκείνος της ΝΔ». Ο ίδιος φυσικά έχει απαντήσει σ' αυτό, χαρακτηρίζοντάς το περίπου ως γελοίο, όμως η απορία παραμένει. Τι είχε αλλάξει και ο Καραμανλής αποφάσισε στη δεύτερη περίοδό του – εκείνη του «Εθνάρχη» - ν' ακολουθήσει μ' ευλάβεια το πρότυπο της «ευνομούμενης» Αστικής Δημοκρατίας δυτικού τύπου, σε αντίθεση με την πρώτη του περίοδο όπου έδρασε περισσότερο ως Ύπατος Αρμοστής της Βρετανικής Αυτοκρατορίας σε αφρικανική χώρα;

Η απάντηση χρειάζεται αρκετή ανάλυση, όμως εν συντομία σχετίζεται με τον νέο σχεδιασμό, σε ό,τι αφορά την περιοχή μας, που μπήκε σε κίνηση με την Μεταπολίτευση του '74 και περιλάμβανε την τελική απορρόφηση του ελληνικού γεωπολιτικού χώρου σε μια ευρωπαϊκή υπερεθνική οντότητα, υπό συνθήκες αποικίας χρέους και χωρίς καμμία κυριαρχία ή έλεγχο του ελληνικού λαού στην ίδια την αυλή του. Ίσως όλα αυτά να φαντάζουν σε κάποιους ως «συνωμοσιολογίες», όμως έχω ακούσει τον ίδιο τον Κ. Καραμανλή, σε συζήτηση στη βουλή το 1977 με αντίπαλο τον Α. Παπανδρέου, περί του θέματος της ένταξης της χώρας στην τότε ΕΟΚ, να ομολογεί ευθαρσώς ότι «η χώρα βρίσκεται υπό το κράτος των Μεγάλων Δυνάμεων, τα τελευταία εκατό χρόνια», επαιρόμενος ωστόσο ότι «με την ένταξή μας στην ΕΟΚ, επιτέλους θα καταστούμε ισότιμοί τους». Τώρα λοιπόν το αν είναι δυνατόν μια χώρα που βρίσκεται υπό το κράτος ξένων δυνάμεων να έχει ξαφνικά αποκτήσει την κυριαρχία της εν μία νυκτί και χωρίς κάποια ουσιαστική λαϊκή επανάσταση, αυτό ας το απαντήσει ο καθένας για τον εαυτό του. Η προσωπική μου οπτική είναι πως σ' ένα κοινοβούλιο μιας πραγματικά ανεξάρτητης χώρας, αυτή η ίδια παραδοχή από έναν πρωθυπουργό, θα τον έφερνε αντιμέτωπο με το εκτελεστικό απόσπασμα, ή στην καλύτερη περίπτωση σε γειτονικό κελί με τον Γ. Παπαδόπουλο, «όταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια».

Εφόσον όμως έχουμε την παραδοχή ενός Πρωθυπουργού, ο οποίος ομολογεί πως κυβέρνησε μια χώρα ελέω ξένου παράγοντα, ενώ δεν υπάρχει κανένα απολύτως στοιχείο ότι οι Μεγάλες Δυνάμεις έπαψαν ξαφνικά να παίζουν κυρίαρχο ρόλο στα πολιτικά μας πράγματα, μπορεί κανείς βάσιμα να συμπεράνει πως οι εξελίξεις της Μεταπολίτευσης ούτε αυθόρμητες ήταν, ούτε τυχαίες, ούτε πολύ περισσότερο αποτελούσαν πραγματικές επιλογές του «κυρίαρχου λαού». Ας μην ξεχνάμε για παράδειγμα ότι η πλειοψηφία του ελληνικού λαού απαιτούσε την ίδια εποχή «Έξω απ' την ΕΟΚ, έξω απ' το ΝΑΤΟ (το ίδιο συνδικάτο)» και πως ουδέποτε τόλμησε οποιοσδήποτε να ρωτήσει τους Έλληνες για το θέμα αυτό, μέσα από ένα δημοψήφισμα ας πούμε.

Από την άλλη πλευρά, δεν ξέρω πόσοι θα ήταν πρόθυμοι να πιστέψουν πως ο Κων/νος Καραμανλής ήταν τόσο αφελής ως πολιτικός και ως άνθρωπος, ώστε να πιστεύει στα σοβαρά ότι οι Μεγάλες Ευρωπαϊκές Δυνάμεις – έθνη που στήριξαν την ισχύ τους στην αποικιοκρατία και στην σκληρή ιμπεριαλιστική ποδηγέτηση των πιο αδύναμων – θα μπορούσαν ποτέ να δεχτούν έναν απ' τους μόνιμους υποτακτικούς τους (κατά δική του δήλωση) ως ισότιμο μέλος της «οικογένειάς» τους. Η θέασή μου επ' αυτού είναι ότι μάλλον τούτη η περιλάλητη «Ισότιμη Συμμετοχή» στο ευρωπαϊκό υπερεθνικό αυτοκρατορικό μόρφωμα, υπήρξε ο υπέρτατος Ευσεβής Μύθος, ο οποίος σερβιρίστηκε ζεστός στα χρόνια της 3ης Δημοκρατίας και ταΐστηκε με το κουτάλι στους Έλληνες (Ελλαδίτες και Κύπριους) για όλες τις επόμενες δεκαετίες, Μύθος που οδήγησε αρκετά αργότερα, στην φενάκη της «Ισχυρής Ελλάδας των Ολυμπιακών Αγώνων» (και των ποδοσφαιρικών δαφνών, κατά παράξενη, όσο και ύποπτη σύμπτωση).

"Ο θείος Αδόλφος το είχε πει: «Ο λαός έχει μια αχανή ικανότητα να ξεχνάει ό,τι θέλεις εσύ να ξεχάσει και να θυμάται μόνο όσα θέλεις εσύ να θυμάται». Αρκεί να έχεις τα μέσα, την τεχνογνωσία και τους κατάλληλους ανθρώπους για να το επιτύχεις. Και το ξενοκίνητο πολιτικό σύστημα τα διέθετε όλα σε μεγάλη πληθώρα…"

Όπως και να έχει, ήταν από τη φύση του παράδοξο το γεγονός ότι μέσα σε ελάχιστα χρόνια μετά την πτώση (ή αντικατάσταση αν προτιμάτε) της Χούντας, μια χώρα υπανάπτυκτη και χωρίς στοιχειώδεις υποδομές, μια χώρα που ακόμη χρωστούσε και πλήρωνε για δεύτερη φορά τα προπολεμικά της δάνεια, ξαφνικά έγινε δεκτή μετά βαΐων και κλάδων σε μια ενιαία ευρωπαϊκή αγορά, ως «ισότιμο μέλος». Πολλοί είχαν δει εκείνη την εποχή, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μ' όλο αυτό, όμως το πολιτικό σύστημα είχε τον τρόπο – μέσω της χυδαίας κολακείας του θυμικού ενός λαού που είχε μάθει να βλέπει τον εαυτό του ως περιθωριακό επαρχιώτη και μέσω της φρούδας υπόσχεσης του εύκολου πλουτισμού εκ των ευρωπαϊκών κονδυλίων – να κάνει τους περισσότερους σταδιακά να ξεχάσουν τις όποιες ενστάσεις τους και να καταπιούν σιγά σιγά έναν ακόμη μεγαλοϊδεατισμό, λησμονώντας την άτεγκτη ιστορική μνήμη, που διδάσκει πως κάθε Μεγάλη Ιδέα στην οποία πιστεύουν οι Έλληνες, ακολουθείται νομοτελειακά από μια εξίσου μεγάλη εθνική καταστροφή. Ο θείος Αδόλφος το είχε πει: «Ο λαός έχει μια αχανή ικανότητα να ξεχνάει ό,τι θέλεις εσύ να ξεχάσει και να θυμάται μόνο όσα θέλεις εσύ να θυμάται». Αρκεί να έχεις τα μέσα, την τεχνογνωσία και τους κατάλληλους ανθρώπους για να το επιτύχεις. Και το ξενοκίνητο πολιτικό σύστημα τα διέθετε όλα σε μεγάλη πληθώρα…

Β. Τα Πολυανθεκτικά Βακτήρια

Το 1971, σε συνέντευξη που έδωσε στο καναδικό ραδιόφωνο, ο Α. Παπανδρέου είχε δηλώσει (σε ελεύθερη μεταφορά): «Οι Έλληνες πολιτικοί ρωτούν τους Αμερικάνους: "Γιατί μας

φέρατε τη Χούντα; Δεν ήμασταν αρκετά υπάκουοι, δεν σας κάναμε πάντοτε όσα μας ζητούσατε;" Στην πραγματικότητα οι Αμερικανοί θα προτιμούσαν να υπήρχαν στην Ελλάδα «τα Προσχήματα της Δημοκρατίας», δηλαδή ελεύθερες εκλογές, συνδικαλισμός κλπ. Το ζήτημα όμως για εκείνους, είναι ποιος θα τους πείσει ότι μπορεί πραγματικά να ελέγξει τον ελληνικό λαό»! Πέρα απ' το προφανές γεγονός ότι η παραπάνω δήλωση αποτελούσε μια κυνική υποβολή υποψηφιότητας του Ανδρέα για τη… θέση, εδώ γεννάται ένα σημαντικό ερώτημα: Ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος που οι Μεγάλες Δυνάμεις χρειάζονταν κάποιον «χαρισματικό» για να ελέγξουν τον ελληνικό λαό; Τι ακριβώς φοβόντουσαν απ' αυτόν;

Εδώ θα χρειαστεί να καταφύγουμε σ' ένα παράδειγμα απ' τον χώρο της μικροβιολογίας: Εάν πάρουμε μια καλλιέργεια βακτηρίων κι αρχίσουμε να εφαρμόζουμε συστηματικά εναντίον τους τις πιο σκληρές επιθετικές μας μεθόδους – αντιβιοτικά, αντισηπτικά κλπ – μετά από κάποιο χρονικό διάστημα τα βακτήρια προσαρμόζονται, γίνονται ανθεκτικά, σκληρά, επιθετικά και μολυσματικά, σε σημείο όχι μόνο να είναι πια αδύνατον να τα σκοτώσεις, αλλά πολύ περισσότερο ν' απειλούν με ραγδαία και κακοήθη εξάπλωση στην πρώτη ευκαιρία. Σ' αυτήν την περίπτωση οι μικροβιολόγοι γνωρίζουν μόνον έναν τρόπο να καταστήσουν τα βακτήριά τους και πάλι ελέγξιμα και ακίνδυνα. Διακόπτουν την χορήγηση αντιβιοτικών και τη χρήση αντισηπτικών, ενώ ταυτόχρονα παρέχουν στην καλλιέργειά τους άπλετη τροφή, πλούσια σε θρεπτικά συστατικά. Μέσα σε λίγες γενιές, τα βακτήρια επανέρχονται στην αρχική τους κατάσταση και τότε μπορεί κάποιος και πάλι να τα χειριστεί με ασφάλεια και άνεση.

Κάτι παρόμοιο ως σύλληψη είχε συμβεί και με την περίπτωση του ελληνικού λαού. Οι συνεχείς πτωχεύσεις, οι ξένες στρατιωτικές επεμβάσεις, οι πόλεμοι – επεκτατικοί, αμυντικοί κι εμφύλιοι – στους οποίους σύρθηκε ανηλεώς επί συνεχείς δεκαετίες, ιδιαίτερα στον 20ο αιώνα, οι δικτατορίες, η αέναη πείνα και φτώχεια, η μετανάστευση, η καταπίεση, η κάθε λογής σκληρότητα, διαμόρφωσαν σταδιακά έναν λαό που είχε μετατραπεί σε πολεμική μηχανή, προσαρμοσμένο στην κακουχία και την ανέχεια, άφοβο μπροστά σε κάθε είδους απειλή. Όχι μόνον αυτό, αλλά ταυτόχρονα ο λαός ανέπτυξε και μια ισχυρή εθνική συνείδηση και συνάμα μια έμφυτη συμπάθεια προς τον κομμουνισμό (ή έστω μια σαφή αριστερή κλίση), ως τον εχθρό του εχθρού του, που φυσιολογικά φάνταζε σαν φίλος του.

"Οι συνεχείς πτωχεύσεις, οι ξένες στρατιωτικές επεμβάσεις, οι πόλεμοι – επεκτατικοί, αμυντικοί κι εμφύλιοι – στους οποίους σύρθηκε ανηλεώς επί συνεχείς δεκαετίες, ιδιαίτερα στον 20ο αιώνα, οι δικτατορίες, η αέναη πείνα και φτώχεια, η μετανάστευση, η καταπίεση, η κάθε λογής σκληρότητα, διαμόρφωσαν σταδιακά έναν λαό που είχε μετατραπεί σε πολεμική μηχανή, προσαρμοσμένο στην κακουχία και την ανέχεια, άφοβο μπροστά σε κάθε είδους απειλή."

Αυτό όχι μόνο υπέσκαψε τα σχέδια της πρώτης προσπάθειας ενοποίησης της Ευρώπης σ' ένα ενιαίο οικονομοπολιτικό μόρφωμα, υπό τις τρυφερές φροντίδες του θείου Αδόλφου, αλλά έδειξε σε όλους τους επίδοξους αποικιοκράτες ότι κάθε προσπάθεια καταπάτησης δια της βίας του πολύτιμου αυτού γεωπολιτικού χώρου θα συναντούσε σημαντικά προσκόμματα και κάθε σχεδιασμός θα ήταν δυνατόν ν' αποτύχει, εξαιτίας αστάθμητων παραγόντων, που εκείνοι θα αδυνατούσαν να προβλέψουν πλήρως. Έντρομοι χρησιμοποίησαν και τα τελευταία αντιβιοτικά που είχαν στη διάθεσή τους, προκειμένου να ελέγξουν κακήν κακώς την κατάσταση – εμφύλιο, βρετανική στρατιωτική επέμβαση, δοτές πολιτικές ηγεσίες και μια Αιδήμονα Δημοκρατία που δεν ήταν σε θέση να τηρήσει καν τα προσχήματά της και που φυσιολογικά κατέληξε σε μια ξενοκίνητη στρατιωτική Χούντα – ενώ η Ελλάδα και η Κύπρος παρέμεναν ως ένα ενεργό ηφαίστειο, με την πίεση όλο και περισσότερο να συσσωρεύεται στο υπέδαφος, διακινδυνεύοντας ανά πάσα στιγμή μια έκρηξη, καθώς ο Ψυχρός Πόλεμος δεν είχε ακόμη κριθεί και οι «πράκτορες του ερυθρού εχθρού» περικύκλωναν απειλητικά την ελλαδική χερσόνησο.

Το 1974, έπειτα από τα αριστερού προσανατολισμού κινήματα που εμφανίστηκαν στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ στα τέλη της προηγούμενης δεκαετίας, προς μεγάλη χαρά της ΕΣΣΔ, το μοντέλο της επιθετικής αντιμετώπισης των ελληνικών «βακτηρίων» ήταν πλέον φανερό ότι δεν μπορούσε να ευσταθήσει, ενώ μάλλον θα έβαζε σε κίνδυνο το έργο της ολοκλήρωσης του Δυτικού Καπιταλισμού με την ιμπεριαλιστική μορφή που τον γνωρίζουμε μέχρι σήμερα – ιδιαίτερα σήμερα.

Το νέο μοντέλο πολιτεύματος περιλάμβανε την ενσωμάτωση της αριστερής πλειοψηφίας στο σύστημα, μέσω της συμμετοχής της στον κρατικό κορβανά και τα ευρωπαϊκά κονδύλια. Οι κατάλληλοι άνθρωποι γι' αυτόν το σκοπό είχαν ήδη επιλεγεί και το όνομα αυτών, Κ. Καραμανλής και Α. Παπανδρέου. Ο πρώτος χρησιμοποίησε το πολιτικό του εκτόπισμα προκειμένου να ελέγξει την Δεξιά, αξιοποιώντας τον έμφυτο μεγαλοϊδεατισμό και το προαιώνιο όνειρο της ελληνικής αστικής (και μικροαστικής) τάξης να γίνουν επιτέλους Ευρωπαίοι. Ο δεύτερος χρησιμοποίησε το ρητορικό του ταλέντο και την υψηλή τέχνη της αερολογίας, προκειμένου να ελέγξει την αριστερή πλειοψηφία πριν αυτή προλάβει να ριζοσπαστικοποιηθεί, αξιοποιώντας την πολιτική και ιδεολογική υπανάπτυξη και την ευπιστία που έδερναν σύσσωμο τον ελληνικό πληθυσμό. Μιλούσε στο συναίσθημα του λαού χαϊδεύοντας τα κατώτερα των ενστίκτων του, ενώ σταδιακά τον έστηνε «στης παγκόσμιας λογικής τα πέντε μέτρα».

"Το νέο μοντέλο πολιτεύματος περιλάμβανε την ενσωμάτωση της αριστερής πλειοψηφίας στο σύστημα, μέσω της συμμετοχής της στον κρατικό κορβανά και τα ευρωπαϊκά κονδύλια. Οι κατάλληλοι άνθρωποι γι' αυτόν το σκοπό είχαν ήδη επιλεγεί και το όνομα αυτών, Κ. Καραμανλής και Α. Παπανδρέου."

Ο Γ. Ράλλης πριν τον θάνατό του εξομολογήθηκε σε κάποιο ντοκιμαντέρ πως ο ίδιος ο Κ. Καραμανλής, την εποχή που ο Α. Παπανδρέου όδευε ολοταχώς προς την κατάληψη της εξουσίας, καθησύχασε τους φόβους του, λέγοντάς του ότι είχε έρθει η ώρα δυστυχώς να πάρουν την εξουσία και οι ηττημένοι του εμφυλίου πολέμου και πως έτσι έπρεπε οπωσδήποτε να συμβεί για το καλό της χώρας, μιας χώρας που όμως κατά τη δική του ρήση «ανήκει εις την Δύσιν». Αυτό πάλι από μόνο του υποδεικνύει ότι πίσω απ' τη στάση και τις επιλογές του υπήρχε απώτερος σχεδιασμός, για όσα «έπρεπε» να συμβούν ώστε να καταλήξουμε στο σημείο που βρισκόμαστε σήμερα.

Κατά την προσωπική μου αντίληψη δεν χωρά καμμία αμφιβολία ότι ο Κ. Καραμανλής γνώριζε ακριβώς τι έκανε και ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα, ότι ήρθε τον Ιούλη του '74 «δασκαλεμένος» από τας Ευρώπας, πράγμα που εν πολλοίς εξηγεί και το παράδοξο των δύο εντελώς διαφορετικών προτύπων διακυβέρνησης που εφάρμοσε ο ίδιος κατά τις δυο φάσεις της παντοδυναμίας του. Για το μόνο για το οποίο διατηρώ αμφιβολίες, είναι το κατά πόσον γνώριζε σε τι κατάσταση θα βρεθεί η χώρα λίγες δεκαετίες αργότερα. Και πάλι ο Γ. Ράλλης μαρτυρεί πως ο Κ. Καραμανλής του είχε εκμυστηρευτεί ότι ως κυριότερο επίτευγμα και ως κληρονομιά του θεωρούσε το ότι μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη η χώρα θα γλίτωνε απ' το φάσμα της φτώχειας που την μάστιζε από καταβολής της. Ίσως να του είχαν φουσκώσει κι εκείνου τα μυαλά με αίολες υποσχέσεις και πίστευε πως κατά βάθος δούλευε για το καλό του λαού και της χώρας. Όπως και να έχει, ένας καθοδηγούμενος από ξένες δυνάμεις πολιτικός είναι το ίδιο επικίνδυνος και μειοδότης, είτε η στάση του οφείλεται σε αφέλεια, είτε σε δόλο, αφού το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και στις δύο περιπτώσεις.

Δεν χωράει επίσης καμμία αμφιβολία ότι ο Α. Παπανδρέου ήταν γνώστης του σχεδίου, πράγμα που αποδεικνύεται όχι μόνο απ' την περιβόητη συνέντευξή του επί Χούντας, αλλά και από τα συνεχή και συνεπή ψεύδη με τα οποία τάισε αυτός κι οι πολιτικοί του επίγονοι τους Έλληνες, όπως επίσης και από το γεγονός ότι μέσα απ' το δικό του κόμμα και τη δική

του οικογένεια ξεπήδησαν οι κυριότεροι ολετήρες της χώρας (Σημίτης, ΓΑΠ, Βενιζέλος, Παπακωνσταντίνου κλπ). Από παλιά ο Ανδρέας είχε τη φήμη μεγάλου οπορτουνιστή (ή αν προτιμάτε καιροσκόπου), φήμη που φρόντισε να επιβεβαιώσει κατά τη διάρκεια της δικής του παντοδυναμίας, σε βαθμό που η λέξη «αριβίστας» ίσως ν' αποτελεί έναν δίκαιο χαρακτηρισμό της πολιτείας του. Την κληρονομιά αυτού του αριβισμού μπορεί εύκολα σήμερα να οσμιστεί κάποιος, εάν βγάλει απλά το μανταλάκι από τη μύτη και γυρίσει το πρόσωπο κατά τη μεριά του παραπαίοντος ελληνικού κυνοβουλευτικού συστήματος, πιθανότατα του πλέον ατιμασμένου απ' όσα έχει γνωρίσει ως τα σήμερα τούτος ο τόπος, ίσως και όλη η Ευρώπη, με μοναδικό αντάξιο συνυποψήφιο για τον τίτλο, τη δημοκρατία της Βαϊμάρης.

Επίλογος:

Λένε πως η Ιστορία επαναλαμβάνεται, άλλοτε ως τραγωδία κι άλλοτε ως φάρσα. Αυτό που κανείς δεν γνωρίζει όμως, είναι κατά πόσον τούτη η επανάληψη οφείλεται στις αέναες σπείρες του Μεγάλου Χάους, ή σε χρήση δοκιμασμένων σχεδίων, που έχουν εφαρμοστεί στο παρελθόν μ' επιτυχία. Στην περίπτωσή μας – με την επέμβαση του ξένου παράγοντα να κάνει αισθητή την παρουσία του με τον πλέον ασφυκτικό τρόπο – τείνω να πιστεύω ευκολότερα τη δεύτερη εκδοχή, πείτε με εύπιστο, κουτό αν θέλετε, ακόμα και συνωμοσιολόγο. Σαράντα έξι χρόνια μετά τον υγιεινό περίπατο των τανκς στους δρόμους της Αθήνας, δημοσκόπηση της Ελευθεροτυπίας θέλει έναν στους τρεις Έλληνες να πιστεύει ότι η απαρχαιωμένη γκροτέσκ Χούντα των συνταγματαρχαίων ήταν καλύτερη από τη «δημοκρατική» Τροϊκανή κυβέρνηση. Θεωρώ πως αυτό το εύρημα θα μπορούσε να διατυπωθεί σωστότερα ότι πολλοί πλέον πιστεύουν πως η Τροϊκανή Αιδήμων Δημοκρατία είναι πράγματι χειρότερη ακόμα κι απ' αυτήν την «εθνοσωτήριο» του σχεδόν γραφικού Γ. Παπαδόπουλου και των καραβανάδων του. Φαίνεται πως έχουν αρχίσει όλο και περισσότεροι να αισθάνονται το ύπουλο ερπετικό σφίξιμο του Νάρθηκα. Μια τέτοια αντίληψη δεν θα πρέπει πάντως να μας εκπλήσσει, όποια απ' τις δυο διατυπώσεις κι αν προτιμήσουμε. Ο μέσος άνθρωπος ξεχνάει εύκολα το ξύλο, την καταπίεση, τον έλεγχο της ζωής του, άλλωστε αυτά κυρίως απευθύνονταν στους λίγους «ανόητους» που επέμεναν εκείνα τα μαύρα χρόνια ν' αντιστέκονται στη Χούντα. Αυτό που δύσκολα ξεχνά είναι η πείνα κι εκείνο που αντέχει λιγότερο απ' όλα είναι η αβεβαιότητα. Με βάση αυτά τα δυο «ενστικτώδη» κριτήρια που – όσο κι αν κάποιοι στραβομουτσουνιάζουν από ηθικό αποτροπιασμό – αποτελούν τα κυριότερα κίνητρα για τις μάζες, η σημερινή πολιτική ανωμαλία ηττάται πανηγυρικά και κατά κράτος στη σύγκρισή της ακόμα και με τη Χούντα.

" Λένε πως η Ιστορία επαναλαμβάνεται, άλλοτε ως τραγωδία κι άλλοτε ως φάρσα. Αυτό που κανείς δεν γνωρίζει όμως, είναι κατά πόσον τούτη η επανάληψη οφείλεται στις αέναες σπείρες του Μεγάλου Χάους, ή σε χρήση δοκιμασμένων σχεδίων, που έχουν εφαρμοστεί στο παρελθόν μ' επιτυχία. "

Τα σημάδια δείχνουν πως έχει έρθει ο καιρός για μια νέα Μεταπολίτευση. Το γεγονός και μόνο ότι γίνεται μια τέτοια σύγκριση, μεταξύ Παπαδόπουλου και Σαμαρά, υπογραμμίζει αναμφίβολα τη φύση της ανωμαλίας, η οποία αρχίζει σιγά σιγά να καθίσταται κοινή συνείδηση. Όμως αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι πρόκειται για μια θνησιγενή κατάσταση, που δεν έχει μπροστά της πολλή ζωή ακόμη. Ίσως να χρειαστεί και πάλι να περιμένουμε επτά χρόνια για μια Μεταπολίτευση, ελπίζω όμως ότι θα είναι λιγότερα. Αυτό που έχει όμως τη μεγαλύτερη σημασία, δεν είναι ο χρόνος, αλλά ο τρόπος με τον οποίο αυτή θα λάβει χώρα.

Θα είναι άλλη μια δοτή «Μεταπολίτευση» οπερέτα, άλλος ένας καλός μπάτσος, όταν ο κακός μπάτσος δεν θα έχει πια τα επιθυμητά αποτελέσματα; Θ' αναδυθεί άλλο ένα πολιτικό σύστημα μειοδοσίας, εθελοδουλείας και τυφλής υπακοής, μια ακόμη αλλαγή σκηνικών στο ίδιο έργο του οποίου σχεδόν δυο αιώνες είμαστε θεατές; Μήπως όμως θα είναι μια πραγματική Ελληνική Επανάσταση, με σκοπό ο ίδιος ο λαός να πάρει τη ζωή, την ελευθερία και την τύχη του στα χέρια του, μια πραγματική Τέταρτη Ελληνική Δημοκρατία, αυτόνομη, ακηδεμόνευτη, που δεν ανήκει σε κανέναν παρά μόνο στο λαό της; (υπ' αυτήν την έννοια θα είναι πράγματι η Πρώτη Ελληνική Δημοκρατία, τουλάχιστον όσον αφορά στη μετά Χριστόν περίοδο). Με λύπη θα επισημάνω ότι με βάση τα μέχρι σήμερα δεδομένα και το επίπεδο επίγνωσης, ενότητας κι ετοιμότητας που εμφανίζει ο ελληνικός πληθυσμός, πολύ φοβάμαι πως θα επαληθευτεί η πρώτη εκδοχή και το όνομα Καραμανλής περιμένει και πάλι στο συρτάρι, πάντοτε πρόχειρος να έρθει ξανά για να μας σώσει, ενώ ο Τσίπρας δείχνει να έχει ενστερνιστεί τον παπανδρεϊσμό από τα γεννοφάσκια του. Απ' την άλλη πλευρά, ίσως φτάσει μια στιγμή, που ο παροιμιώδης μέσος ανθρωπάκος δεν θα έχει να χάσει παρά μόνο τις αλυσίδες του και τότε όλα θα είναι πιθανά, καθώς «την Επανάσταση την κάνουν τ' άδεια στομάχια κι όχι τ' άδεια κεφάλια», αλλά και κάθε γεωπολιτική ανακατάταξη προσφέρει ευκαιρίες που δεν παρουσιάζονται καθόλου σε «ομαλές» περιόδους σταθερότητας.

“ Όσο κι αν οι αλυσίδες αιώνων έχουν πείσει τον ελληνικό πληθυσμό ότι η παρούσα κατάσταση αποτελεί τη «μοίρα του», πάντοτε θα υπάρχουν άνθρωποι ελεύθεροι στη σκέψη και στο φρόνημα, που θα οραματίζονται, θα ονειρεύονται και θα επιδιώκουν τη Λευτεριά, σε πείσμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής εταιρικής νεοφεουδαρχίας, των ψευδεπίγραφων καταναγκαστικών της μονόδρομων και της αυτοκρατορικής παγκοσμιοποίησης.”

Ξέρω πως για τους περισσότερους το όραμα μιας εθνικοαπελευθερωτικής αναίμακτης Ελληνικής Επανάστασης για την ανεξαρτησία, αποτελεί απλά και μόνο ένα μακάριο όνειρο, υπαγορευμένο απ' τους ατμούς της παπαρούνας, η παράκρουση ενός τρελού, το παραλήρημα ενός απελπισμένου. Όμως και πάλι, στα όνειρα δεν ζει ντροπή και κανένας δεν μπορεί να παραμείνει με σώας τα φρένας, βουτηγμένος στην παράνοια της «παγκόσμιας λογικής», σκλάβος μιας αποκρουστικής κι επιβαλλόμενης συναινετικής πραγματικότητας, βγαλμένη θαρρείς μέσα από τους σκοτεινότερους εφιάλτες του Τζωρτζ Όργουελ, του Άλντους Χάξλεϋ και του Φίλιπ Ντικ.

Πιστεύω και πάντα θα πιστεύω ότι η Ελευθερία και η Ανεξαρτησία είναι υπόθεση πρώτα απ' όλα βούλησης, ή αν θέλετε συλλογικού θελήματος. Η πλήρης απαξίωση της Αιδήμονος Τρίτης Δημοκρατίας δίνει στον ελληνικό λαό μια μοναδική ευκαιρία, για να διεκδικήσει για πρώτη ουσιαστικά φορά την αυτοδιάθεση και την αυτοδιαχείρισή του και μάλιστα να την πετύχει, ενάντια σε κάθε «οιωνό», μέσα σ' ένα παγκόσμιο status που όλο και περισσότερο αποσταθεροποιείται, εμφανίζοντας στις προοπτικές μας έναν «ορίζοντα δεδομένων», όπου όλα είναι πιθανά, όσο κι αδύνατον να προβλεφτούν, κατά συνέπεια ίσως να είναι η πρώτη φορά που υπάρχουν ουσιαστικές πιθανότητες πραγμάτωσης, έστω κι αν αυτές είναι μικρές. Όσο κι αν οι αλυσίδες αιώνων έχουν πείσει τον ελληνικό πληθυσμό ότι η παρούσα κατάσταση αποτελεί τη «μοίρα του», πάντοτε θα υπάρχουν άνθρωποι ελεύθεροι στη σκέψη και στο φρόνημα, που θα οραματίζονται, θα ονειρεύονται και θα επιδιώκουν τη Λευτεριά, σε πείσμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής εταιρικής νεοφεουδαρχίας, των ψευδεπίγραφων καταναγκαστικών της μονόδρομων και της αυτοκρατορικής παγκοσμιοποίησης. **Καλή πατρίδα σύντροφοι...**

Τούτο το σύστημα, δεν αλλάζει, δεν φτιασιδώνεται, δεν διορθώνεται κι όσο υπάρχει θα επιβιώνουμε αλλά δε θα ζούμε, θα βρέχουμε τα χείλη μας αλλά δε θα ξεδιψάμε, θα κολατσίζουμε αλλά δε θα χορταίνουμε, θα θέλουμε αλλά δε θα μπορούμε, θα ονειρευόμαστε αλλά δε θα πραγματοποιούμε ποτέ τα όνειρά μας. Τούτο το σύστημα, ρίχνει βαριά τη σκιά του πάνω μας. **Μόνο αν το γκρεμίσουμε, θα δούμε κάποτε τον ήλιο και τη θέα που μας κρύβει.** Ένας μόνος του δεν μπορεί. Δύο και τρεις, δεν φτάνουν. Χρειάζονται πολύ περισσότεροι, τόσοι όσοι είναι και αυτοί που έχουν δει το αποκρουστικό του πρόσωπο και έχουν νιώσει στο πετσί τους τις “ευεργετικές” του ιδιότητες.

η επανάσταση

Ο ακριβής ορισμός της λέξης "Επανάσταση", είναι συχνά αμφισβητήσιμος. Μπορεί να σημαίνει μια βίαιη ανατροπή της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων ή πιθανόν μια ξαφνική ρήξη με τις υπάρχουσες τάσεις. Το γεγονός, εν τω μεταξύ, ότι η λέξη "Revolution" (Επανάσταση) έχει ως ρίζα τη λέξη "revolve" (περιστρέφω), αποδεικνύει ότι επίσης σχετίζεται με ενός τύπου επιστροφή. Σκεφτείτε την περιστροφή μιας πυξίδας στην αρχική της θέση. Για εμάς υπάρχουν διάφοροι ορισμοί που περιβάλλουν την λέξη "Επανάσταση" και κάθε ένας από αυτούς, έχει έναν ιδιαίτερο ρόλο να παίξει στη δική του καταλληλότητα.

Οι περισσότερες Επαναστάσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια της Ιστορίας, οδήγησαν σε μια σκληρή και συστηματική προδοσία των απλών ανδρών και γυναικών. Εκατομμύρια έχουν χάσει τις ζωές τους και πολλοί άλλοι, κυνικά, χρησιμοποιήθηκαν για την ανατροπή μιας ανέντιμης άρχουσας τάξης, για λογαριασμό μιας εξίσου διεφθαρμένης, άπληστης και ζηλιάρικης μπουρζουαζίας. Οι Εθνικοαναρχικοί είναι σθεναρά αντίθετοι στις τεχνητές αδικίες του επιβαλλόμενου ταξικού συστήματος και πιστεύουν, όχι στην αοριστολογική μαρξιστική "ισότητα" και "ισονομία", αλλά σε μια φυσική αξιοκρατία που αντικατοπτρίζει επαρκώς την αληθινή φύση του ανθρώπου και του ρόλου του στην κοινωνία.

Υπήρξαν πολλά θετικά παραδείγματα επαναστατικών ενεργειών, μεταξύ αυτών οι Λουδίτες του 1812, οι Swing Riots και οι Tolpuddle Martyrs της δεκαετίας του 1830, το συνεταιριστικό κίνημα, που εγκαθιδρύθηκε από τους Πρωτοπόρους του Ροτσντέιλ, τα κοινοτικά πειράματα του Robert Owen, τόσο στη Σκωτία όσο και στην Αμερική, η Παρισινή Κομμούνα του 1871 και οι γεωργικοί συνεταιρισμοί που είχαν συσταθεί από Αναρχικούς κατα τη διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου στα μέσα του '30. Οι οπαδοί της Αριστεράς προσπαθούν να αξιώσουν αυτά τα επαναστατικά ρεύματα για τους εαυτούς τους, αλλά στην πραγματικότητα δεν κατέχουν κανένα μονοπώλιο, όταν πρόκειται να παλέψουν ενάντια στον καπιταλισμό και, όπως είδαμε, συχνά μας παρουσιάζουν έναν καπιταλισμό σε μια ελαφρώς τροποποιημένη μορφή. Τα παραδείγματα που αναφέρθηκαν προηγουμένως, είναι μέρος μιας μακράς παράδοσης πάλης και ο Εθνικοαναρχισμός είναι ο τελευταίος σε μια μακριά γραμμή επαναστατικών ρευμάτων που επιδιώκει να επιφέρει την πολιτική έκφραση, οικονομική ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη.

- από τον Troy Southgate
(μετάφραση από τον Βαγγέλη Σ.)

Αν και έχουμε συζητήσει τρόπους με τους οποίους οι Εθνικοαναρχικοί μπορούν να εμπλακούν σε επαναστατικές ενέργειες μέσα στην κοιλιά του κτήνους, ας πούμε, εδώ στην Δύση, υποστηρίζουμε εξίσου την στρατηγική της επανάστασης στην περιφέρεια. Πιστεύουμε ότι οι επαναστατικές ομάδες στον Τρίτο Κόσμο, δείχνουν τον δρόμο στην πάλη ενάντια στην καπιταλιστική απληστία και εκμετάλλευση. Εμείς ως εκ τούτου, προσφέρουμε την κριτική μας συμπαράσταση σε όλες τις ομάδες και τους οργανισμούς που μάχονται στην πρώτη γραμμή ενάντια στην αποκαλούμενη Νέα Τάξη Πραγμάτων και που αναζητούν να διατηρήσουν ή να επανακτήσουν την οικονομική τους ανεξαρτησία ή την φυλετική και πολιτισμική ταυτότητα. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι η επανάσταση στη Δύση είναι ένα πολύ ριψοκίνδυνο εγχείρημα, τουλάχιστον στην περίπτωση που οι άνθρωποι προσπαθήσουν να πάρουν τα όπλα και να τα βάλουν με το Κατεστημένο, σε αυτό το στάδιο του παιχνιδιού. Η απευθείας ένοπλη αντίσταση στον Τρίτο Κόσμο, ωστόσο, βοηθάει στο να αποδυναμώσει τον παγκοσμιοποιητικό πυρήνα, επειδή είτε αποτρέπει ή καθυστερεί την εξαγωγή καλλιεργιών, ορυκτών και διάφορων πόρων προς τη Δύση. Προς το παρόν, η Δύση είναι ικανή να εξαγοράσει τους διεφθαρμένους ηγέτες των κυβερνήσεων του Τρίτου Κόσμου – πολλές εκ των οποίων έχουν βυθιστεί στο χρέος λόγω των πολέμων και των υπέρμετρων δανεισμών – ώστε οι Αφρικανικοί και Ασιάτικοι πόροι να στέλνονται στο εξωτερικό. Αυτό προφανώς έχει ως αποτέλεσμα την πείνα και τη μιζέρια για τους ντόπιους. Αλλά αν η Δύση το βρει εξαιρετικά δύσκολο να εξάγει αυτά που θέλει από τις χώρες της περιφέρειας, θα ξεκινήσει να μαραίνεται και να πεθαίνει κατά τον ίδιο τρόπο που και η παλιά Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία άρχισε να καταρρέει, ως αποτέλεσμα της υπερπροσήλωσης στην αέναη αναζήτηση για ξένο έδαφος, εργατικό δυναμικό και φυσικούς πόρους. Οτιδήποτε αποδυναμώνει τη Δύση, επομένως, πρέπει να είναι καλό για όσους από εμάς ζουν υπό την κατοχή του διεθνούς καπιταλισμού και που επιθυμούν μια πραγματική αλλαγή.

Το έργο που αναθέσαμε στους εαυτούς μας είναι μεγάλο. Η μάχη για τον πολιτισμό, την ταυτότητα και την οικονομική αυτοδιάθεση είναι ένας αγώνας που μας δίνει μια μεγάλη αίσθηση σκοπού και πεπρωμένου. Και όμως, σε όσους κληθούν σε αυτή τη μάχη στο άμεσο μέλλον, μπορούμε μόνο να τους προσφέρουμε έναν μακρύ και δύσκολο δρόμο που συχνά χαρακτηρίζεται από απογοήτευση και πόνο. Λόγω του ότι ο δρόμος της επανάστασης είναι τόσο δύσκολος, πολλοί που έρχονται μαζί μας τα παρατούν, μη μπορώντας να ακολουθήσουν τα ιδανικά τους. Τέτοιοι άνθρωποι αναπόφευκτα αναφέρουν ένα πλήθος λόγων για τους όποιους τα παράτησαν. Από οικογενειακούς μέχρι το φόβο ότι έχουν "εκτεθεί" ως Εθνικοαναρχικοί. Αλλά πίσω από τις δικαιολογίες βρίσκεται μόνο ένας λόγος: το γεγονός ότι δεν είναι προετοιμασμένοι να κάνουν ακόμα και τις πιο μικρές θυσίες για να μας βοηθήσουν να πάρουμε τη νίκη. Περιττό να πούμε ότι μπορούμε και χωρίς αυτούς. Στη θέση αυτών των ατόμων, αναζητούμε ένα νέο είδος ανθρώπου, κάποιου που είναι προετοιμασμένος να βάλει τις απόψεις του/της μπροστά από οτιδήποτε άλλο. Αυτή είναι η σηματοδότηση της πραγματικής επαναστατικότητας. Ένας ακτιβιστής στην ανιδιοτελή υπηρεσία της Φυλής. Και να είστε σίγουροι, το όραμά μας είχε πάντα μεγάλη ανάγκη από τέτοιους ανθρώπους.

Σε αυτή τη μοντέρνα εποχή η ιδέα της θυσίας είναι ανάθεμα σχεδόν για όλους. Ο μοντέρνος άνθρωπος γελάει στην ιδέα της θυσίας. Διακηρύσσει: "Αν κάνω μια δουλειά, θέλω να πληρώνομαι γι'αυτήν. Ποτέ δεν κάνω το οτιδήποτε για το τίποτα". Τέτοιου είδους άνθρωπος δεν έχει κατανόηση των ανώτερων ιδανικών και γνωρίζει ακόμα λιγότερα για το πώς θα πολεμήσει για αυτά. Είναι εξαιτίας τέτοιων ανθρώπων και του εγωϊστικού τους εγωκεντρισμού, που ο πολιτισμός μας είναι σε αυτή την παρακμή. Μια αξιοσημείωτη εξαίρεση σε αυτήν την άρνηση του ιδεαλισμού, είναι οι αγωνιστές της Χαμάς που διεξάγουν έναν απελευθερωτικό πόλεμο στην, υπο Σιωνιστική κατοχή, Παλαιστίνη και ειδικότερα οι άνδρες που βρίσκονται στις τάξεις της, οι οποίοι είναι προετοιμασμένοι να πεθάνουν για τα πιστεύω τους.

Αυτό μας δείχνει ότι η ιδέα την προσωπικής θυσίας για την επίτευξη των πολιτικών στόχων, δεν έχει πεθάνει. Επίσης μας δείχνει ότι οπουδήποτε ένα τέτοιο ιδανικό έχει αξιοποιηθεί και χρησιμοποιηθεί, γίνεται μια φονική δύναμη που δεν μπορεί να ηττηθεί. Οι Σιωνιστές Εβραίοι γνωρίζουν τα πάντα σχετικά με τις συνέπειες της Παλαιστινιακής εξέγερσης και ορθώς την φοβούνται.

Αν είναι να κερδίσουμε, τότε πρέπει να ακολουθήσουμε ένα τέτοιο παράδειγμα, ένα παράδειγμα βγαλμένο μέσα από την αγνότητα, τη σκέψη και τη δράση. Πρέπει να προσπαθήσουμε να προχωρήσουμε αυτό το δρόμο επειδή είναι ο μόνος δρόμος που θα μας οδηγήσει στη νίκη. Τα ιδανικά μας πρέπει να εμπνέουν μέσα μας την ίδια αφοσίωση και τον φανατισμό, πρέπει να μας δίνουν την ίδια εσωτερική δύναμη που γεννά το ακατανίκητο. Μόνο αν καταφέρουμε αυτό το πράγμα θα γίνουμε μια δύναμη ικανή να αντιμετωπίσει και να νικήσει τους εχθρούς μας.

Για να δουλέψουμε προς αυτή την κατέυθυνση, υπάρχουν δύο άμεσοι στόχοι που πρέπει να επιτευχθούν απ'όλους. Αρχικά, δεν πρέπει να είμαστε σαν τους άλλους άνδρες και τις γυναίκες, ανθρώπους που είναι μόνο το προϊόν των διαφημιστών, των προπαγανδιστών των ΜΜΕ, της φιλελεύθερης ατζέντας και του υλιστικού ήθους. Πρέπει να θέσουμε τους εαυτούς μας στην άκρη και να γίνουμε πραγματικοί ακόλουθοι του επαναστατικού δρόμου. Μόνο όταν είμαστε ιδεολογικά ελεύθεροι από το Σύστημα, μπορούμε να του επιτεθούμε με το καθαρό μυαλό που χρειάζεται, για να το νικήσουμε. Δεύτερον, στόχος μας πρέπει σίγουρα να είναι το να μαχόμαστε. Πάντα να μαχόμαστε. Αν μαχόμαστε, τότε θα νικήσουμε.

Αν αφήσουμε κάτω το σπαθί, τότε έχουμε ήδη χάσει χωρίς καμία προσπάθεια. Αυτή η μάχη απαιτεί πίστη και αφοσίωση. Αν δεν είμαστε προετοιμασμένοι να δώσουμε το αίμα μας, τον ιδρώτα μας και τα δάκρυά μας, τότε δε θα καταφέρουμε τίποτα. Δε θα υπάρξει καθόλου προέλαση και καθόλου νίκη. Τίποτα δεν είναι πιο σίγουρο από αυτό. Το ιδανικό της θυσίας φυσικά δεν είναι κάτι το καινούριο. Εμείς οι επαναστάτες έχουμε επιμείνει τόσο σε αυτό, όσο και στη σχέση μεταξύ θυσίας και νίκης, για πολλά χρόνια.

Αλλά ενώ στο παρελθόν αυτά τα λόγια έμοιαζαν να βρίσκουν και να πέφτουν στο κενό, τώρα έχουν ληφθεί σοβαρά υπ' όψιν από αφοσιωμένους επαναστάτες.

Είναι βεβαίωση στη δύναμη της Εθνικοαναρχικής επαναστατικότητας ότι μετά απ' όλες τις προδοσίες και τα ξεπουλήματα των τελευταίων ετών, έχει προκύψει μια νέα λειτουργία αφοσιωμένου και επίμονου φανατισμού. Είναι στην ατμόσφαιρα, καθαρή από συμβιβασμούς, ότι η πιθανότητα υπάρχει για να κινήσει την επαναστατική ιδέα σε μια νέα και πιο απειλητική θέση. Για χάρη των μελλοντικών μας κοινοτήτων και των ανθρώπων τους, η ευκαιρία πρέπει να αρπαχτεί.

"Τίποτα, τίποτα παρα μόνο ο πόλεμος, πόλεμος δίχως έλεος, θα οδηγήσει στην οποιαδήποτε λύση" - Peter Kropotkin

"Το πάθος για την καταστροφή είναι ταυτοχρόνως ένα δημιουργικό πάθος" - Mikhail Bakunin

"Αυτό που είναι έτοιμο να πέσει, πρέπει να το σπρώξουμε" - Friedrich Nietsche

"Το μέλλον ανήκει σε μερικούς από εμάς που εξακολουθούν να θέλουν να λερώσουν τα χέρια τους" - Joseph Tommasi

"Οφείλουμε να δεσμεύσουμε το πάθος μας στην άμεση σύγκρουση" - Herbert Read

Ο ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ

από τον Νικόλα Αρλεκίνο

“Μια τρικυμισμένη θάλασσα είναι η ελευθερία.
Οι άτολμοι προτιμούν την ηρεμία του δεσποτισμού”
Τ. Τζέφερσον

Υποταγή. Όρος τον οποίο οι Ελεύθεροι Άνθρωποι σιχαίνονται και του οποίου την πολυδιάστατη σημασία δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν οι υποτακτικοί. Κάθε νεκρός συνειδησιακά άνθρωπος, αδύναμος να καλλιεργήσει το πνεύμα του, εγκλείστηκε μέσα στην ιδέα της υποτακτικότητας, μην μπορώντας να πιστέψει στην ίδια του την ανάγκη για ελευθερία, οδηγώντας τον εαυτό του στη στυφνή στάση και στο πρότυπο ζωής του σήμερα. Νεκρός σωματικά, ψυχικά και συνειδησιακά, πολέμιος κάθε μορφής ελευθερίας, ένας ανθρωπάκος χωρίς γνώμη, χωρίς ηθική, “τίμιος” ακόλουθος της λανθάνουσας πραγματικότητας του.

Ο Ελεύθερος Άνθρωπος και ο υποτακτικός ανθρωπάκος

Ο Ελεύθερος Άνθρωπος, ον σκεπτόμενο και από τη φύση του αντιδραστικό, βρίσκεται σε μια συνεχόμενη αναζήτηση εναλλακτικών λύσεων, εξερεύνησης νέων τρόπων ζωής, συνεχώς συγκρουόμενος και ανυπάκουος σε οποιονδήποτε και οτιδήποτε θελήσει να τον κάνει υποτακτικό του. Δίνει τη δική του μάχη μέσα στο πλήθος των υπάκουων και συμβιβασμένων της κοινωνίας, και - το πιο σημαντικό - σε αμφισβήτηση και σε ρήξη πολλές φορές με τον ίδιο του τον εαυτό αναζητεί το νέο αύριο, τον νέο ορίζοντα της ψυχής του, εναρμονισμένο με την φύση και την κοινωνία.

Ο υποτακτικός, άξιος υπηρέτης του “ισχυρού” και ανάξιος για διαχείριση ακόμη κα πάνω στον εαυτό του, βρίσκει καταφύγιο στις φωνές και τα ουρλιαχτά δικτατόρων και τσαρλατάνων που ταΐζουν την ψυχή του με ψεύτικες ελπίδες και ανύπαρκτα όνειρα. Όνειρα που χαιρετούν τον “ηγέτη” υψώνοντας το χέρι ψηλά, δίνοντας την εντύπωση πως θέλουν να πετάξουν μακριά από μέσα τους την δύναμη της ελευθερίας, μην αντέχοντας το “βάρος” που αυτή φέρει στο τρομακτικά λαμπερό άκουσμά της.

Ο Αντιρρησίας… υποταγής

Είναι αυτός που μέσα στο πλήθος των υπάκουων, των υποτακτικών, των βολεμένων και των προθύμων ακόλουθων, αδιαφορεί και γυρνάει την πλάτη, δεν συμβιβάζει το Είναι του στις επιταγές της ορθότητας, αυτός που αρνείται να υψώσει το χέρι του και να υποβάλει “τα σέβη” του στους αφέντες, αυτός που προσπαθεί με αγώνα και πίστη, με ελεύθερη βούληση και εσωτερικό αγώνα να καλλιεργήσει ένα νέο πνεύμα, ένα νέο πρότυπο ζωής που θα το έχει ορίσει ο ίδιος για τον ίδιο, πάνω στην αρχή του αυτεξούσιου.

Είναι αυτός που μισούν οι υποτακτικοί, επενδύοντας στην εξόντωσή του, άθελα ή ηθελημένα, ώστε να μην καταστραφεί ο δικός τους επιφανειακά φτιαγμένος κόσμος υλικής ευημερίας. Είναι αυτός που βρέθηκε συνειδητά ή μη, ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους, μια εγκλωβισμένη ψυχή που αποφάσισε να τραβήξει την κόκκινη γραμμή και να φωνάξει εσπευσμένα για Ελευθερία. Που μέσα στην βουή του πλήθους ένιωσε τη θηλιά στο λαιμό με τις τόσες ζητωκραυγές, τις επευφημίες και τα χειροκροτήματα ενός (α)συνειδητά υπάκουου κόσμου. Αυτός που ψάχνει τη διέξοδο μιας νέας ζωής, αυτός που γεννά ιδέες μέσα από τα γκρεμίσματα του σύγχρονου δυστοπικού εκτρώματος, αυτός που έχει ακόμα πίστη πως ένας καινούργιος κόσμος μπορεί να ανατείλει… Κάθε ελεύθερη ψυχή, κάθε άνθρωπος που σκέφτεται πως η ζωή είναι ένας αδιάκοπος αγώνας για τον διπλανό του, υπερνικώντας το εγώ του, είναι ένας αντιρρησίας… υποταγής, ασυμβίβαστος και γεμάτος πάθος για Νίκη και Ελευθερία.

Υπερβαίνοντας τον Εθνικοσοσιαλισμό και τον Φασισμό

- από τον Pacceka

«Δεν είμαστε ούτε φασίστες, ούτε αντιφασίστες. Για εμάς, όμως, τους αταλάντευτους υποστηρικτές της αυτοκρατορίας, για εμάς που έχουμε αριστοκρατικές τάσεις, για εμάς τους άκαμπτους εχθρούς της πλειβιακής πολιτικής κάθε εθνικιστικής ιδεολογίας, όλων των κομματικών αξιωματικών και κάθε μορφής κομματικού πνεύματος, καθώς επίσης και κάθε συγκεκαλυμμένης ή μη, μορφής σοσιαλισμού ή δημοκρατίας, ο φασισμός δεν είναι αρκετός. [...] Σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούμε αντιφασίστες, παρά μόνο στο βαθμό που ο υπερ-φασισμός, μπορεί να εξισωθεί με τον αντι-φασισμό. Και δεν έχουμε καμία αναστολή, η οποία θα μας απέτρεπε από το να εκφράσουμε με σαφήνεια τις απόψεις μας.»

Ι. Έβολα, περιοδικό La Torre, 1930

Όχι, δεν πρόκειται για ακόμα ένα αντιναζιστικό - αντιφασιστικό άρθρο από την πληθώρα τέτοιων που έχουν κατά καιρούς γραφεί και συνεχίζουν να γράφονται. Δε θα καταπιαστούμε εδώ ούτε με την καταδίκη των «εγκλημάτων» του Γ' Ράιχ και δε θα απορρίψουμε καν τον εθνικοσοσιαλισμό και το φασισμό ως ιδεολογίες. Και αυτό γιατί, η σωστή λέξη για το παραπέρα βήμα είναι «υπέρβαση» και όχι «απόρριψη». Άλλως τε ο γράφων θεωρεί ότι ο λεγόμενος αντιφασισμός μαστίζει άτομα χωρίς σαφή ιδεολογικό προσανατολισμό και βαθύτατα επηρεασμένων από τη μετριοκρατία που κυριαρχεί σε κάθε πτυχή της σύγχρονης κοινωνικής ζωής. «Δημοκρατία», ανθρώπινα δικαιώματα, «ισότητα» και κυρίως μια αχρείαστη ψευδής στην ουσία της, υπερ-ελευθερία που ο σύγχρονος μαζάνθρωπος δεν είναι επ' ουδενί σε θέση να διαχειριστεί, αν και την επιζητεί μανιωδώς, συγκροτούν τα ιδεολογήματα του μέσου ανθρώπου. Είναι αυτή η ίδια η υπερ-ελευθερία, η οποία ουσιαστικά δεν έχει να προσφέρει τίποτα στην ανθρώπινη ύπαρξη στην αυθεντική της ουσία, παρά να μετατρέψει τον άνθρωπο σε ιδιοτελές ζώο, παραδωμένο αποκλειστικά στις ορμές του. Η επιδίωξή μας είναι λοιπόν, να δώσουμε «τροφή» για μια προσωπική υπέρβαση που οφείλει να επιχειρήσει, καθένας που εντοπίζει στα δύο αυτά ιστορικά φαινόμενα, τη γοητεία του να μένεις πιστός σε αρχές δοθείσες από μια παράδοση αιώνων που βρίσκεται τώρα κάτω από ερείπια και ξαναζωντανεύει κάποτε - κάποτε εκεί όπου υπάρχουν άνθρωποι, αμόλυντοι σχεδόν από τις ιδεολογικές «ασθένειες» του σύγχρονου κόσμου και των οποίων η αντίληψη είναι από τη φύση της βαθύτατα παραδοσιακή και δε νοηματοδοτεί τα πάντα αποκλειστικά στα πλαίσια του φυσικού πεδίου.

Είναι γεγονός πως πολλοί οι οποίοι αποστρέφονται τον μοντερνισμό και κατανοούν πως υπάρχει ανάγκη για την ολική διαφυγή από τα δεσμά του σύγχρονου κόσμου, έχουν προσεγγίσει για διάφορους λόγους τον εθνικοσοσιαλισμό και το φασισμό (σε μικρότερο βαθμό τον δεύτερο στην Ελλάδα) και γι' αυτό έχει λεχθεί επανειλημμένως από αρκετούς κύκλους ότι ο εθνικοσοσιαλισμός είναι η έκφραση είτε του Ελληνισμού, είτε της ευρωπαϊκής παράδοσης που μορφοποιούνται μέσω αυτού. Πώς μπορεί όμως αλήθεια μια Παράδοση με ολοκληρωμένο αξιακό σύστημα και κοσμοαντίληψη να χωρέσει στα καλούπια των σύγχρονων ιδεολογιών που παρά τις διαφορές μεταξύ τους εν σχέσει κυρίως με το μαρξισμό και το φιλελευθερισμό, δεν παύουν να είναι γεννήματα του σύγχρονου κόσμου και άρα όχι πλήρως ανεπηρέαστα από τα στοιχεία εκείνα που οφείλουμε να αποβάλουμε αν θέλουμε να πραγματοποιήσουμε την απαραίτητη ιδεολογική κάθαρση, και μπορούν να παρομοιασθούν με «ζιζάνια που φύτρωσαν και στο δικό μας αγρό».

Σ' αυτό το σημείο επικεντρώνεται και η κριτική του M.Heidegger, ο οποίος αν και είδε στον εθνικοσιαλισμό τις δυνάμεις που θα οδηγούσαν στην ελληνική αρχή του Είναι, στη συνέχεια είδε απογοητευμένος τους εθνικοσοσιαλιστές να εγκλωβίζουν τη φιλοσοφία εντός της ιδεολογίας και να κατασκευάζουν προγράμματα επιβίωσης ενός κατ' ουσίαν νεωτερικού ανθρώπου και ουδόλως παραδοσιακού, αποθεώνοντας παράλληλα την εξειδικευμένη γνώση και τη λογιστική σκέψη. Στη μη ιδεολογική καθαρότητα τόσο του εθνικοσιαλισμού, όσο και του φασισμού, στην οποία μεταξύ άλλων συνέβαλαν έντονα στοιχεία αστισμού και στα δύο αυτά συστήματα μας οδηγεί τελικώς στο συμπέρασμα (αν επιτέλους θέλουμε να αντικρύσουμε την αλήθεια κατάματα) ότι και τα δύο αυτά φαινόμενα απέχουν πολύ από την «ρομαντικό» τρόπο, με τον οποίο πολλές φορές προσεγγίζονται, αν και εντοπίζονται εντός των δύο ψίγματα ενός κόσμου που θέλησε να ανορθωθεί, αλλά τελικώς ηττήθηκε.

Το αξιακό σύστημα του ευρωπαϊκού πολιτισμού και η παραδοσιακή αντίληψη λοιπόν, δεν χρειάζονται κανένα κρατικιστικό, γραφειοκρατικό σύστημα για να αναβιώσουν, κανένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα ανόρθωσης οικονομιών και ούτε πύρινους λόγους σε άβουλες μάζες χειροκροτητών, που το μόνο που ζητάνε είναι καλύτερες οικονομικές συνθήκες από τον εκάστοτε εξουσιαστή τους. Εξάλλου, η εμμονή σε τύπους με κενό πλέον περιεχόμενο δεν έχει κάτι ουσιώδες να προσφέρει σήμερα.

«Τίποτα δεν διδάχτηκε από τα μαθήματα του πρόσφατου παρελθόντος, όποιος έχει την παραίσθηση γύρω από τις δυνατότητες μιας πάλης καθαρά πολιτικής και γύρω από τη δύναμη του ενός ή του άλλου τύπου ή συστήματος, όπου δεν αντιστοιχεί ακριβώς μια ανθρώπινη ποιότητα.»

Ι.Έβολα, Προσανατολισμοί

VERSUS THE WORLD

- από τον Κώστα Κ.

Στο επίκεντρο της σκέψης μας βρίσκεται η αδιάκοπη επιθυμία για σύγκρουση με κάθε μορφή κυριαρχίας. Οι υφιστάμενες σχέσεις εξουσίας, όπως αναπτύσσονται εντός του κρατικίστικου μοντέλου διαχείρισης, έχουν ως στόχο την καταπίεση των ανθρώπων για χάρη του παγκόσμιου υπερκέρδους. Στην ουσία, πρόκειται για μια ιδιοκτησιακή λογική, στη βάση της οποίας ολόκληρος ο Πλανήτης αντιμετωπίζεται στη χρηστική του διάσταση, με περιοχές που αξιοποιούνται ως πηγές πλούτου και χρήματος, και από εκεί ξεκινούν τα κύρια προβλήματα σχετίζονται με την αδικία, την εκμετάλλευση και τη δυστυχία.

Είναι ουτοπία να επιθυμείς έναν κόσμο μακρυά από τη μολυσματική επιρροή της ανθρώπινης αλαζονείας; Είναι παράλογη η επιθυμία για μια ζωή όπου ο καθένας θα μπορεί να πορεύεται ανεμπόδιστα, αναζητώντας εκείνα τα μονοπάτια που θάφτηκαν με το πέρασμα των χρόνων και την επέλαση της καπιταλιστικής τυρρανίδας; Φυσικά και όχι. Όταν όμως ο παραμορφωτικός φακός της κατασκευασμένης ευτυχίας, προσαρμοσμένης στον υλιστικό καθωσπρεπισμό, θέτει τις παρούσεις ισορροπίες και κατευθύνει τον νου, τότε είναι φυσικό η πλειοψηφία του κόσμου να απομακρύνεται από την αναζήτηση αυτής της ανάμνησης.

Ας φροντίσουμε να μικρύνουμε την απόσταση ανάμεσα στο όνειρό μας και στην πραγματικότητα. Ας δώσουμε ένα τέλος στην ανθρώπινη ματαιοδοξία, που είναι υπεύθυνη για το σημερινό καθεστώς διαχείρισης του πλανήτη και των διαφορετικών μορφών ζωής που ζουν σε αυτόν. Ας εξασφαλίσουμε ότι η δράση μας είναι ικανή να εγγυηθεί το μέλλον που καρτερεί κάθε φωνή που θέλει να εξεγερθεί.

συνωμοσία ενάντια στο χρόνο

- από τη Νέμεσις

Δεν θέλω να είμαι το ρομπότ που ρυθμίστηκε στα μέτρα κάποιων. Θέλω να σταματήσω να μετράω. Βαρέθηκα τα νούμερα – την ώρα, την ημερομηνία, τους κωδικούς, τις κλίμακες, τις στατιστικές. Δεν έχω ηλικία, ύψος και βάρος. Δεν έχω εισόδημα, τετραγωνικά μέτρα ιδιοκτησίας και κυβικά αυτοκινήτου. Δεν έχω αριθμό φίλων στο ίντερνετ, νούμερο πιστωτικής κάρτας, αριθμό κοινωνικής ασφάλισης και κάποιον τυχερό αριθμό που κερδίζει. Δεν θέλω να είμαι το ανθρώπινο αντικείμενο που πρέπει πάντοτε να βιάζεται.

Όχι, αύριο δεν θα κοιμηθώ οκτώ ώρες, ούτε θα δουλέψω άλλες τόσες, δεν θα κανονίσω κανένα ραντεβού για την εβδομάδα, δεν με ενδιαφέρει τι ώρα έχει το αγαπημένο μου σίριαλ. Δεν πρέπει μέχρι του χρόνου να πετύχω τους στόχους μου, δεν με νοιάζει τι ώρα θα φύγει το λεωφορείο, ούτε τι ώρα είναι.

Σας παρακαλώ αξιότιμοι αναγνώστες, με κάθε ευγένεια και σεβασμό, με πλήρη ευαισθησία και κατανόηση, να κάνετε ένα και μόνο πράγμα: σπάστε όλα τα ρολόγια. Κι αν κάτι τέτοιο ακούγεται σας υπερβολικό, ακόμα κι αν μπορεί λέτε «τι τρέλα είναι αυτή», τότε μπορείτε να μπείτε στην ουρά σας, στην γραμμή μαζικής παραγωγής και μαζικής ανακύκλωσης, εκεί που ανήκετε δηλαδή:σε γραμμή για το λεωφορείο, σε γραμμή για την δουλειά, στο σουπερμάρκετ, στο κλαμπ, στο σινεμά, στο γήπεδο, στον στρατό, στην πολιτική σας. Σαν ανθρώπινα αντικείμενα μαζικής παραγωγής.

Αν καταφέρω να σταματήσω τον χρόνο, και ξεχάσουν οι άνθρωποι την ώρα, την ημέρα και το έτος, κι όλα όσα αποτυπώνονται σε αριθμούς, τότε θα αναδειχθούν οι αισθήσεις, τότε όλοι θα είναι ευτυχισμένοι και ελεύθεροι. Ίσως, αν πάψουν να κοιτάνε την ώρα, να παρατηρήσουν επιτέλους τον κόσμο γύρω τους, να αποκτήσουν όσφρηση και αφή και γεύση και όραση και ακοή, να χαμογελάσουν και να χαρούν με τα απλά πράγματα. Αυτά που είναι μπροστά μας αλλά δεν τα βλέπουμε. Ίσως να αποκτήσουν και νου, δεν ξέρεις, γίνονται και θαύματα καμιά φορά.

Για την Κοινότητα ενάντια στο Κράτος

- από τον Κύπρο Κ.

Στο μικρό αυτό άρθρο πρόκειται να παρουσιαστεί ο "Βεγκανισμός" (Veganism) και να εξηγηθεί η σχέση του με την ανθρώπινη ηθική και την υγεία. Ο Βεγκανισμός σχηματοποιήθηκε από τους Ντόναλντ Γουάτσον και Έλσι Σρίνκλευ, στα τέλη του Β' ΠΠ, όταν ο άνθρωπος είδε κατάφατσα τη φρίκη του πολέμου. Ο όρος "Vegan", που προέρχεται από την πρώτη και την τελευταία συλλαβή της λέξης "Vegetarian", χρησιμοποιήθηκε για να γίνει διαχωρισμός των αυστηρά χορτοφάγων από τους απλούς χορτοφάγους. Οι Vegans δεν καταναλώνουν κρέας, ψάρι, γάλα και γαλακτοκομικά, αυγά, μέλι και οποιοδήποτε ζωικό προϊόν, διότι θεωρούν ανήθικο να τρώνε κάτι που για να φτάσει στο τραπέζι τους προϋποθέτει τον καταναγκασμό και τη βαναυσότητα. Όμως ο Βέγκανισμός ως φιλοσοφία της μη βίας δεν αποστρέφεται μόνο τη βία προς τα ζώα, αλλά οπωσδήποτε και τη βία προς τον άνθρωπο. Επομένως ένας Vegan δεν είναι δυνατόν να αγαπά τα ζώα και να είναι ρατσιστής, σεξιστής, παιδεραστής, βιαστής ή έμπορος ναρκωτικών.

Ο Βεγκανισμός είναι ειρήνη για όλους τους γήινους. Το να βάφουμε τα χέρια μας με αίμα οπωσδήποτε πλήττει την ηθική μας. Τα ζώα τα δημιούργησε ο Θεός προφανώς για να ζήσουν με ελευθερία. Τα ζώα δεν ανήκουν στον άνθρωπο, για τον ίδιο λόγο που δεν ανήκουν δούλοι σε κυρίους, μαύροι σε λευκούς, γυναίκες σε άντρες. Είναι λυπηρό που δημιουργήσαμε στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσα στα οποία υποφέρουν και σφαγιάζονται ετησίως δισεκατομμύρια ζωντανά πλάσματα. Το γεγονός ότι κάποια από τα ζώα δεν είναι έλλογα όντα, δε μας επιτρέπει να τα υποδουλώνουμε και να τους αφαιρούμε τη ζωή. Πρέπει να αναρωτηθούμε: αποτελεί όντως ο άνθρωπος ανώτερο ον; Αν ναι, πού χρωστάει αυτή του την ανωτερότητα; Στη λογική και την ηθική του. Αν χρησιμοποιεί την πρώτη για κακό σκοπό, τότε είναι προφανές ότι επισκιάζει τη δεύτερη.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ αυτή την αρχή: "Μην κάνεις στους άλλους ό,τι δε θέλεις να σου κάνουν". Και η αλήθεια για τα δύσμοιρα ζώα είναι πικρή. Ζώα κακοποιημένα στις κτηνοτροφικές μονάδες με κομμένα, χωρίς αναισθητικό, ράμφη, κέρατα, δόντια, ουρές. Ζώα άρρωστα που τα αφήνουν στο πάτωμα μέχρι να πεθάνουν. Μοσχαράκια που θανατώνονται για να πιούμε το γάλα της μάνας τους. Αρσενικά κοτοπουλάκια που θανατώνονται επειδή δε θα παράγουν αυγά. Ζωντανές ψυχές που εμείς εξακολουθούμε να τις βλέπουμε μονάχα ως

κρέας. Πιθηκάκια και σκυλάκια που υφίστανται πάνω στο σώμα τους την όποια παράνοια της χημείας και της επιστήμης. Ελέφαντες που δαμάζονται για τη "διασκέδαση" του ανθρώπου, ταύροι που δολοφονούνται σε διάφορα "σπορ". Η βιομηχανική κτηνοτροφία, μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες στον κόσμο, κατασπαταλά αλόγιστα το νερό, για να το χρησιμοποιήσει για τα αχανούς έκτασης υποστατικά της και για πότισμα των ζώων, τα οποία θα μπορούσαν να ποτιστούν και μόνα τους, αν ήταν ελεύθερα στη φύση. Στο άμεσο μέλλον θα υπάρχει τεράστιο πρόβλημα με την έλλειψη νερού. Εκπέμπει τόσους ρύπους στο περιβάλλον, σύμφωνα με τα στατιστικά περισσότερους απ' ότι όλες οι συγκοινωνίες του κόσμου μαζί. Εκτός αυτού τα κόπρανα των ζώων καταλήγουν σε θάλασσες και ποτάμια και έτσι μολύνεται άμεσα το περιβάλλον. Επίσης η βιομηχανική κτηνοτροφία συμβάλλει άμεσα στο "φαινόμενο του θερμοκηπίου". Τέλος, η βιομηχανική αλιεία είναι ένας από τους κύριους παράγοντες εξαφάνισης σπάνιων θαλάσσιων ζώων, παράπλευρες απώλειες των σύγχρονων μεθόδων ψαρέματος τόνου ή γαρίδας. Για την εκτροφή των ζώων η βιομηχανική κτηνοτροφία χρησιμοποιεί τόνους και τόνους σόγιας, τροφής που θα μπορούσε να καλύψει τις διατροφικές ανάγκες πολλών δισεκατομμυρίων ανθρώπων, κυρίως παιδιών, που αδίκως τους στερούμε την τροφή, αλλά και το νερό τους. Σημειωτέον ότι για να καλλιεργηθούν λαχανικά χρειάζεται πολύ λιγότερη γη και νερό, απ' ότι για την εκτροφή ζώων, που αρκούν για να τραφεί η ανθρωπότητα. Επομένως μπορούμε να βοηθήσουμε στην πράξη τους πεινασμένους της γης, φτάνει να αλλάξουμε διατροφικές συνήθειες.

Καταναλώνοντας κρέας και ζωικά προϊόντα, ο άνθρωπος κάνει τεράστιο κακό στην υγεία του. Η κατανάλωση τέτοιων τροφών συνδέεται με τις λεγόμενες εκφυλιστικές ασθένειες (καρδιακά, εγκεφαλικά, καρκίνοι, οστεοπόρωση, αλτσχάιμερ). Δεν ταιριάζουν με τη φυσιολογία του ανθρώπου αυτές οι τροφές. Το ανθρώπινο έντερο είναι πολύ πιο μακρύ από εκείνο των σαρκοφάγων ζώων, με συνέπεια οι τοξίνες που ενυπάρχουν σε αυτές τις τροφές να ανακυκλώνονται στο ανθρώπινο σώμα. Ο άνθρωπος είναι καρποφάγος, τα δόντια του δεν έχουν καμία σχέση με των σαρκοφάγων ζώων που κατασπαράζουν τη λεία τους. Τέλος κανείς δε μπορεί να ξέρει πώς ήταν το κρέας, το ψάρι ή το γάλα πριν φτάσουν στην αγορά. Σε πολλές περιπτώσεις υπάρχουν καρκινικοί όγκοι σε κρέας και ψάρι ή αίμα και πύον στο γάλα. Ας μη ξεχνάμε πόσο μολυσμένοι είναι οι ωκεανοί από όσα απόβλητα ρίχνονται στη θάλασσα καθώς επίσης και τα αντιβιοτικά που χορηγούνται στα ζώα εκτροφής. Ας ελπίσουμε ότι τα πιο πάνω θα γίνουν τροφή για σκέψη για μια καλύτερη κοινωνία, για ένα ομορφότερο μέλλον. Με ένα κακό που κάνουμε εισπράττουμε ακόμα περισσότερα. Η φύση και τα ζώα χρειάζονται έναν καλύτερο άνθρωπο.

"Τα μη ανθρώπινα ζώα είναι θαυμάσια και καταπληκτικά πλάσματα. Έχουν προφανείς εκτεταμένες γνωστικές, συναισθηματικές και ηθικές ικανότητες. Μπορούμε να μάθουμε πολλά από αυτά εάν ανοίξουμε τα μυαλά και τις καρδιές μας στο ποιοι (όχι στο τι) πραγματικά είναι. Η επιστημονική έρευνα αλλάζει τον τρόπο που βλέπουμε τα ζώα. Δεν χρειάζεται να υπερβούμε την επιστήμη ή να εξωραΐσουμε ό,τι ξέρουμε για να εκτιμήσουμε το πώς εκφράζουν τις διανοητικές τους δεξιότητες και τις συναισθηματικές τους ικανότητες. Ξεκάθαρα δεν είμαστε ούτε τα μόνα ενσυνείδητα πλάσματα ούτε οι μόνοι κάτοχοι συναισθηματικών και ηθικών περιοχών. Σίγουρα δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να εισβάλουμε επιπόλαια στις ζωές των άλλων ζώων ή να τα κρίνουμε ή να τα κατηγορήσουμε για τους κακούς μας τρόπους. Η απομάκρυνση των εαυτών μας από τα άλλα ζώα και η επιβολή εξουσίας πάνω τους δεν είναι αυτό που αποδίδει την ανθρώπινη ιδιότητα. Συχνά αναρωτιέμαι αν οι μελλοντικοί άνθρωποι θα καθίσουν και θα αναρωτηθούν πώς δεν αντιληφθήκαμε αυτό που είναι τόσο προφανές για τις ζωές των άλλων ζώων.

Είμαστε μια σημαντική δύναμη στη φύση. Πρέπει να είμαστε πιο συμπονετικοί, πιο ενσυναισθητικοί και πιο ταπεινοί, και να πράττουμε με μεγαλύτερη ανησυχία σχετικά με τα ζώα και τα σπίτια τους. Εμείς υφιστάμεθα τις ταπεινώσεις στις οποίες εκθέτουμε τα άλλα ζώα και στο τέλος όλοι χάνουμε όταν αγνοούμε τη φύση και ενεργούμε σαν να είμαστε εμείς τα μόνα ζώα που έχουν σημασία, σαν να είμαστε εξαιρετικοί και καλύτεροι και μπορούμε να κάνουμε οτιδήποτε θέλουμε επειδή μπορούμε. Η δύναμη δεν είναι κάποιου είδους άδεια για να κάνουμε τις ζωές των άλλων ζώων μίζερες."

Marc Bekoff

Τον Κύπρο Κωνσταντίνου, μέλος ακτιβιστικής ομάδας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ζώων, τον γνώρισα με αφορμή την απεργία πείνας που είχε ξεκινήσει το καλοκαίρι του 2013. Ο Κύπρος σκέφτηκε έναν πρωτότυπο όσο και ιδιαίτερα παραστατικό τρόπο ώστε να εξωτερικεύσει την ανάγκη για διεκδίκηση περισσότερης ανθρωπιάς για τα ζώα, αφού πραγματοποιούσε για δύο εβδομάδες - παράλληλα με την απεργία πείνας του - διαμαρτυρία και ενημερωτική παρέμβαση στην πλατεία Φανερωμένης στη Λευκωσία. Ήρθε σε επαφή με εκατοντάδες συμπολίτες του, αντάλλαξε απόψεις, γνωστοποίησε τις θέσεις του, εστιάζοντας στο ποια θα μπορούσε να είναι η ιδανική σχέση ανθρώπου - ζώου. Το ίδιο ακριβώς του ζητήσαμε να κάνει και από το "Μηδέν Τελεία", στο οποίο τελικά έχουμε τη χαρά να τον φιλοξενούμε.

συνέντευξη με τον Κύπρο Κωνσταντίνου για τα δικαιώματα των ζώων

- Καλησπέρα Κύπρο. Κατ' αρχάς θα ήθελα να σε ευχαριστήσω για τη συμμετοχή σου και για το χρόνο που διαθέτεις για το "Μηδέν Τελεία". Κάνοντας μια περιήγηση στην ιστοσελίδα σας, και δοθείσης μιας καλής αφορμής λόγω του θεματικού του νέου μας τεύχους, θα ήθελα να σε ρωτήσω αρχικά πώς αντιλαμβάνεσαι τον όρο "δικαιώματα των ζώων".

Γεια σου Κώστα. Κι' εγώ ευχαριστώ το "Μηδέν Τελεία" για την ευκαιρία που μου δίνει να μιλήσω γι' αυτό το τόσο καυτό θέμα. Ναι, είναι όντως καυτό το θέμα των δικαιωμάτων των ζώων, όλων των ζώων, μηδενός εξαιρουμένου. Και συγχαρητήρια στην εκδοτική σας ομάδα, γιατί αυτά τα θέματα λίγοι τα θίγουν. Λοιπόν, «δικαιώματα των ζώων» σημαίνει δικαίωμα στη ζωή. Όλα τα ζώα είναι ίσα και έχουν ίσο δικαίωμα στη ζωή. Δυστυχώς υφίσταται ένας φρικτός ρατσισμός για το ποια ζώα είναι ζώα συντροφιάς και ποια ζώα είναι ζώα σφαγής, ζώα που κυριολεκτικά θα γίνουν κιμάς. Η κοινή αντίληψη πάνω στο συγκεκριμένο θέμα είναι σαφέστατα περιορισμένη. Μόνο η φιλοσοφία του Βεγκανισμού έχει ξεκάθαρη και ορθή θέση για τα δικαιώματα των ζώων. Γιατί υπάρχουν μεν οι φιλόζωοι, τους οποίους εγώ αποκαλώ ψευτοφιλόζωους, που προστατεύουν και φροντίζουν ζώα, βρίσκοντάς τους και οικογένεια, αλλά οι ίδιοι είναι συνυπεύθυνοι για τις κακοποιήσεις και τις δολοφονίες δισεκατομμυρίων ζώων στα σφαγεία, στα εργαστήρια όπου γίνονται πειράματα, στα γουναράδικα και όπου

αλλού. Δεν είναι δυνατόν ένας φιλόζωος, ο οποίος ως φιλόζωος απαιτείται να διεκδικεί τα δικαιώματα των ζώων, να τρώει διαμελισμένες σάρκες από φονευμένα ζωάκια, να εκμεταλλεύεται τα προϊόντα τους (γάλα και τα παράγωγά του, αυγά κλπ), να φοράει γούνες και δέρματα, προϊόντα φοβερού πόνου και φρικτού φόνου, να πηγαίνει σε τσίρκο, να παρακολουθεί και να στηρίζει αγώνες με ζώα. Τα ζώα είναι συμπορευτές μας στη ζωή, έχουν ασφαλέστατα ως ζώα το δικαίωμα στη ζωή και το να τα βασανίζουμε και να τα σκοτώνουμε για οποιοδήποτε λόγο είναι αισχρό και προσβάλλει την ανθρώπινη ηθική. Πολλοί μεγάλοι φιλόσοφοι έχουν ασχοληθεί με αυτό το ζήτημα και έχουν υποστηρίξει τα δικαιώματα των ζώων. Γιατί δεν τους διαβάζουμε; Παραθέτω μία δήλωση του Μαχάτμα Γκάντι: *"Το μεγαλείο ενός έθνους και η πρόοδος στις ηθικές αξίες κρίνεται από τον τρόπο που φέρεται στα ζώα"*. Και κάτι που είπε ο μέγιστος Πυθαγόρας: *"Όσο ο Άνθρωπος συνεχίζει να είναι ο άσπλαχνος καταστροφέας των κατώτερων ζώντων όντων δεν θα γνωρίσει ποτέ υγεία και ειρήνη. Γιατί όσο οι άνθρωποι κατασφάζουν τα ζώα, θα σκοτώνουν ο ένας τον άλλο. Πράγματι, αυτός που σπείρει τον καρπό του φόνου και του πόνου δεν μπορεί να δρέψει χαρά και αγάπη."*

- Πού νομίζεις πως οφείλονται τα περιστατικά βίας και βασανισμού των ζώων σήμερα; Βλέπουμε καθημερινά κρούσματα και στην Ελλάδα, που δείχνουν ότι η ανθρώπινη παράνοια δεν έχει όριο.

Έχω την εντύπωση ότι τα φαινόμενα βίας και κακοποίησης των ζώων συμβαίνουν εξαιτίας της έλλειψης ηθικής παιδείας, της ανύπαρκτης κριτικής σκέψης που έχουν όσοι τολμούν να πράξουν τέτοια έργα και σαφώς της υποκρισίας της κοινωνίας μας. Υποτίθεται, και ας τονιστεί ιδιαίτερα αυτό το "υποτίθεται", ότι ζούμε σε μια πολιτισμένη, δίκαιη κοινωνία συμπονετικών ανθρώπων. Αλλά το μόνο που γίνεται είναι να καταπιέζονται οι αδύναμοι, ιδίως εκείνοι που δεν προστατεύονται από ορθούς νόμους. Θεωρώ ότι αν υπήρχε ένα άλλο νομικό πλαίσιο, πολύ λίγοι θα τολμούσαν να κακοποιήσουν ένα ζώο, τόσοι όσοι θα κακοποιούσαν και μια γυναίκα ή ένα παιδί. Οι άνθρωποι δεν έχουν μάθει να κρίνουν μόνοι τους, παρά μόνο υπακούουν σε νόμους και ακολουθούν ό,τι είναι συνήθεια *("Τα μεγάλα πνεύματα πάντα έχουν αντιμετωπιστεί με απέχθεια από τα μέτρια μυαλά. Τα τελευταία αδυνατούν να κατανοήσουν γιατί κάποιος αρνείται τα στεγανά και ό,τι του έχει κληρονομήσει η κοινωνία και το σύστημα, για να σκεφτεί ειλικρινά και θαραλλέα με τη δύναμη του δικού του μυαλού",* Άλμπερτ Αϊνστάιν). Μόνο οι παρανοϊκοί κακοποιούν γυναίκες και παιδιά. Να μάθουμε να μη θέλουμε το κακό του άλλου και να σεβόμαστε όλα τα πλάσματα του πλανήτη. Και να μη ξεχνάμε ποτέ την κακοποίηση και τη βία που υφίστανται τα ζώα που "ζουν", είναι εύλογη η χρήση των εισαγωγικών, εκτός κοινωνίας που κακοποιούνται βάναυσα και δολοφονούνται ανηλεώς πίσω από κλειστούς τοίχους. Πόσο σκληρή γροθιά για την ανθρωπιά μας!

- Θα μπορούσες να σκιαγραφήσεις το προφίλ ενός βασανιστή;

Σίγουρα ένας βασανιστής είναι ένας άνθρωπος με ψυχολογικά προβλήματα. Το πιθανότερο είναι ότι υπέστη και ο ίδιος βία. Ή έμαθε τη βία μέσα από την οικογένειά του ή την κοινωνία. Γιατί η κοινωνία που ζούμε είναι γεμάτη βία. Μικρά παιδάκια του δημοτικού θεωρούν μαγκιά να πειράξουν ένα γατάκι, ακόμα και να το πυροβολήσουν. Ναι, παιδιά με όπλα, αν είναι δυνατόν! Και ποιος φταίει; Η οικογένεια και η κοινωνία. Σε όλες τις περιπτώσεις βασανισμού ο θύτης τα βάζει με πιο αδύναμούς του. Επιβάλλεται σε αυτούς που μπορεί να επιβληθεί, αυτούς που θεωρεί κατώτερους. Οι βασανιστές ζώων εύκολα θα έκαναν κακό και σε ανθρώπους που τους θεωρούν αδύναμους. Οι βασανιστές ζώων θα μπορούσαν να κάνουν κακό και σε γυναίκες ή παιδιά. Αλλά, γενικώς ολόκληρη η κοινωνία είναι εμμέσως βασανιστές ζώων, γιατί πληρώνουν άλλους να βιάζουν τη ζωή των ζώων πίσω από κλειστές πόρτες, και ας μην κρατούν οι ίδιοι μαχαίρια.

- Επικροτείς την αυτοδικία μπροστά σε τέτοια φαινόμενα;

Ναι, πιστεύω ότι σε κάθε επανάσταση υπάρχει αυτοδικία. Όταν ένα σύστημα είναι άδικο

πρέπει να το πολεμούμε. Στο εξωτερικό έχουν δημιουργηθεί πολλές ομάδες που κάνουν ζημιές στην κτηνοτροφία, τα εργαστήρια πειραματόζωων, τα γουναράδικα ή όπου αλλού.

- Γιατί λοιπόν να ασχολούμαστε με τα ζώα ενώ υπάρχει τόση δυστυχία στον κόσμο σήμερα;

Αυτό είναι ένα τεράστιο θέμα. Η δυστυχία στον κόσμο θα πάψει, όταν αρχίσει η ανθρωπότητα να έχει ευαισθησίες. Τα εγκλήματα που γίνονται εις βάρος των ζώων αφορούν και τους φτωχούς της γης. Για την παραγωγή φυτικών τροφών χρειάζονται ελάχιστες ποσότητες γης, νερού και πόρων απ' ότι για την εκτροφή ζώων. Η γη μπορεί να καλύψει τις ανάγκες όλων μας. Η χορτοφαγία είναι πιο οικονομική. Συνήθως αυτοί που λένε "μην ασχολείστε με τα ζώα γιατί υποφέρουν άνθρωποι" δεν ενδιαφέρονται ούτε κάνουν κάτι για τους ανθρώπους. Το θέμα είναι να αυξάνουμε τη συμπόνια μας και να μη σκεφτόμαστε ότι, αφού η δυστυχία υπάρχει, ας τα κάνουμε χειρότερα. Το θέμα είναι να βοηθήσουμε να γίνει καλύτερος ο κόσμος. Και πρέπει να μάθουμε να βοηθάμε όποιον έχει την ανάγκη μας. Είτε είναι άνθρωπος, είτε ζώο.

- Τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας υπάρχουν όλο και περισσότεροι συμπολίτες μας που στρέφονται στη χορτοφαγία και την αποχή από το κρέας, τόσο για διαιτητικούς λόγους, αλλά και λόγω της ηθικής διάστασης που δίνουν στο ζήτημα. Θεωρείς πως αυτή είναι μια καλή εξέλιξη;

Ναι, είναι μια καλή εξέλιξη, ωστόσο προχωρούμε με ρυθμούς χελώνας. Ουσιαστικά δεν αλλάζουμε την άθλια κατάσταση των ζώων. Είναι όμως σημαντικό να βλέπεις ανθρώπους που να ενδιαφέρονται, που έχουν πάψει να βλέπουν τη ζωή ως κρέας. Αυτή η κατάσταση μπορεί να βοηθήσει στην αλλαγή για έναν καλύτερο κόσμο. Γιατί, όταν υπάρχουν ευαισθησίες, μπορούμε να ελπίζουμε για ένα καλύτερο αύριο. Αν αγαπάμε τα ζώα και θέλουμε το καλό τους, σίγουρα θέλουμε και το καλό των ανθρώπων.

- Γιατί χορτοφάγος λοιπόν;

Για την ανθρωπότητα, τα ζώα, τον πλανήτη. Η χορτοφαγία κάνει καλό στην ανθρώπινη υγεία, αυτό αποδεικνύεται και επιστημονικά. Αν γίνουμε χορτοφάγοι και σταματήσουμε την κτηνοτροφία θα επωφεληθούν οι πεινασμένοι όλου του κόσμου, μιας και θα υπάρχουν εκτάσεις για καλλιέργειες. Εξαιτίας της κτηνοτροφίας εκπέμπονται ρύποι στο περιβάλλον, απορριττώματα ζώων στα ποτάμια και στους υδροφόρους ορίζοντες, το νερό απειλείται.
Θαλάσσια είδη απειλούνται από εξαφάνιση εξαιτίας της αλιείας, η θάλασσα μολύνεται. Πολλές οικολογικές καταστροφές υπάρχουν εξαιτίας της κτηνοτροφίας και της αλιείας.

- Κάπου στο διαδίκτυο διάβασα κάτι που είχες γράψει: *"Εξημέρωση σημαίνει να σε πλησιάζουν τα ζωντανά από μόνα τους και όχι να σε φοβούνται. Εξημέρωση δε σημαίνει να καταδυναστεύεις κάποιον... Αλλά να τον κάνεις να σε εμπιστεύεται. Τα ζώα μια χαρά ήμερα ήταν στη φύση τους. Εμείς οι αγριόφατσες τα αγριεύουμε και τα κάνουμε δυστυχισμένα. Δεν τα εξημερώσαμε, τα κάναμε δούλους μας. Και όποιος έχει δούλους δεν είναι ποτέ ούτε ο ίδιος ελεύθερος. Κρίμα για το ανθρώπινο γένος που δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες του".* Θα ήθελες να μας εξηγήσεις τη φράση σου αυτή;

Με αυτή μου την ανάρτηση στο facebook έθιξα το γεγονός ότι η εξημέρωση τελικά είναι υποδούλωση. Πολλοί πόλεμοι έχουν γίνει για να εξημερωθούν "άγριοι" λαοί στο όνομα του πολιτισμού και της δημοκρατίας. Τα ζώα ανήκουν στη φύση. Εμείς τα βγάλαμε από το σπίτι τους και τους στερήσαμε την ελευθερία τους. Οι αγελάδες δεν μπορούν να θηλάζουν ελεύθερα τα μωρά τους. Οι κότες δεν κλωσσούν τα αυγά τους, αλλά υπάρχουν μηχανές επώασης. Τα ζώα όμως έχουν κάποιες λειτουργίες και στη φύση θα λειτουργούσαν φυσικά. Είναι αλήθεια ότι τα ζώα δε μας εμπιστεύονται, είναι φοβισμένα και αγριεμένα στα κλουβιά που τα κλείσαμε. Και ούτε εμείς είμαστε ελεύθεροι, γιατί δεν ανακαλύψαμε την πραγματική φύση του ανθρώπου, την καλοσύνη, την αγάπη, τη συμπόνια.

- Πάμε τώρα στο κεφάλαιο "Επιστήμη". Η χρησιμοποίηση ζώων σε εργαστήρια είναι κάτι που προκαλεί αηδία και αποστροφή, ειδικά στη θέα ζωντανών οργανισμών με αφηρημένα ζωτικά μέλη του σώματός τους. Παρ' όλα αυτά επιστήμονες επιμένουν ότι όλο αυτό γίνεται "για το καλό της ανθρωπότητας". Το σχόλιό σου;

Δεν είναι για το καλό της ανθρωπότητας. Όλα αυτά τα φρικιαστικά πειράματα εις βάρος των ζώων δεν ωφελούν σε τίποτα τον άνθρωπο. Θα δώσω μερικά παραδείγματα: Τα σαμπουάν τα οποία δοκιμάζονται σε ζώα εμπεριέχουν τόσα χημικά μέσα που απλώς δοκιμάζονται στα ζώα για να διαπιστωθεί πόσο σύντομα θα επηρεαστεί ο άνθρωπος. Το ίδιο συμβαίνει και με το κάπνισμα. Γίνονται δοκιμές για να διαπιστωθεί πόσο σύντομα θα προσβληθεί από καρκίνο το πειραματόζωο ούτως ώστε να γίνει σωστή ρύθμιση. Αυτό δε σημαίνει ότι και ο άνθρωπος δεν κινδυνεύει άμεσα απο τον καρκίνο. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω, δε χρειαζόμαστε όλη αυτή τη χημεία στη ζωή μας, για να τη δοκιμάζουμε πάνω σε πειραματόζωα. Κάθε άλλο. Και δεν ξέρω αν υπάρχει πιο φρικτός χώρος από τέτοια εργαστήρια. Ας σκεφτούμε λιγάκι πώς θα ήταν η ζωή μας, αν πέφταμε στα χέρια αυτών των επιστημόνων, αν γινόμασταν εμείς τα πειραματόζωά τους.

- Εν τέλει, αν σου ζητούσα μέσα σε λίγες γραμμές να μου καταγράψεις την ιδανική σχέση ανθρώπου - ζώου, πώς θα ήταν αυτή;

Η ιδανική σχέση ανθρώπου ζώου, είναι η σχέση φιλίας. Όπως αντιμετωπίζουμε τους φίλους μας, έτσι πρέπει να αντιμετωπίζουμε και τα ζώα. Δεν πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε σε καμία περίπτωση ως ιδιοκτησία. Εφόσον φιλοξενούμε ένα ζώο και το βάλουμε στο σπιτικό μας ως νέο μέλος της οικογένειάς μας, οφείλουμε να το φροντίζουμε, να μην το εγκαταλείψουμε ποτέ, να το αγαπάμε και να το έχουμε ως προτεραιότητα, αλλιώς να μην το κάνουμε. Όμως η σχέση μας με τα ζώα δε σταματά σε αυτό το σημείο. Αν είμαστε πραγματικοί φιλόζωοι πρέπει να αγαπάμε όλα τα ζώα και να αλλάξουμε διατροφικές και καταναλωτικές συνήθειες, ώστε μια μέρα να υπάρξει ειρήνη και δικαιοσύνη για όλους.

- Κύπρο, σε ευχαριστώ πολύ για αυτή τη συνέντευξη. Θεωρώ πως το ζήτημα των δικαιωμάτων των ζώων πρέπει να αντιμετωπιστεί με περισσότερη υπευθυνότητα σήμερα, στη βάση μιας ειλικρινούς σχέσης, απεξαρτημένης από το κυριαρχικό μας δικαίωμα πάνω στα ζώα. Οι τελευταίες λέξεις δικές σου...

Ευχαριστώ για τη συνέντευξη. Πιστεύω ότι είναι σημαντικό να ενημερώνεται ο κόσμος. Σίγουρα αυτός ο κόσμος θα γίνει καλύτερος μόνο όταν η συνείδησή μας ενισχυθεί. Πρέπει να αγαπήσουμε τους ανθρώπους, τα ζώα, τον πλανήτη και να βοηθήσουμε να έρθει η αλλαγή. Να είστε καλά.

